

De St.-Jansmarkt te 's-Hertogenbosch. — De reis van de Koninklijke Familie. — Het jaarlijksche Midzomerfeest in het Vendelzwaaiers-stadje Huissen. Met interessante foto's. — De huldiging van Dorus Rijkers. — Dr. Em. Lasker in ons land terug.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 1 (27) 12DE JAARGANG
2 JULI 1924

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 20 ct. Voor Week- 17 1/2 ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f 2.25, Franco per post f 2.50

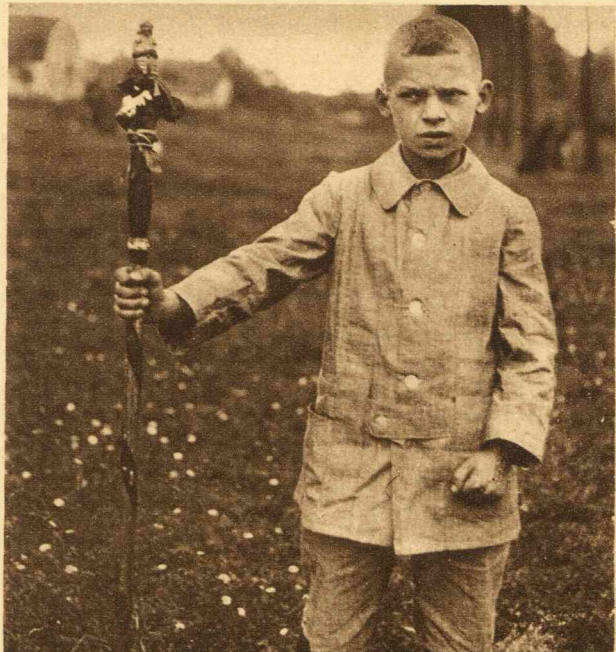
STEMMINGSBEELD OP DE RIVIER.

Heel toevallig ontdekte onze fotograaf het hierboven weergegeven mooie stemmingsbeeld op een onzer groote rivieren. Het was op een Zaterdagmiddag: de visscher had zijn kleine, wrakke schuitje verlaten om den Zondag aan den wal door te brengen; de kuij, het groote net, was hoog tegen den mast opgehaald, en in het slechts even rimpelende water gaf het bootje zijn eigen beeld weer met lijnen, zóo gevoelig, als waren zij door een groot kunstenaar getrokken. Het geheel gaf den indruk van diepe, vredige rust, de moeite van het in beeld brengen meer dan waard.

HET JAARLIJKSCHE MIDZOMERFEEST IN HET VENDELZWAAIERS-STADJE HUISSEN

DOOR D. J. VAN DER VEN

Op den Zondag na St. Jan wordt er de beeltenis van St. Jan rondgedragen op versierde staven.

Als in de Betuwsche bongerds de kersen rijpen en de welige weiden staan in de pracht van het ongemeaaide grasveld, wanneer langs dijken en wegen de bloemen kleuren van midzomertijd en heel het land tusschen Rijn en Waal er in zijn vettige sappigheid ligt als "t mollig lepske grond" uit Cremer's novellen, heeft er in het stedeke Huissen ieder jaar een festijn plaats, dat eigenlijk in zijn luisterrijke viering een verheerlijking is van die onovertroffen Betuwsche vruchtbaarheid, al zullen de enthousiaste feestelingen zelf allerminst bewust zijn in hun vreugde-uitingen daarvan te getuigen.

Tot de allergrootste folkloristische verrassingen, die het platteland ons in den zomer brengt, behoort zeker wel het Huissensche St.-Jansfeest, dat de bevolking ieder jaar weer viert in groote eensgezindheid als een echt plaatselijk festijn, als een prettig gildefeest „onder mekaar”.

Zelfs in Arnhem en Nijmegen weet maar een heel enkele iets van dat merkwaardige St.-Jansfeest en schrijver dezes is wellicht de eenige Nederlander, die met zijn filmoperateur, den heer Fred Jansen, het voorrecht heeft gehad als gast van de St.-Gangulphus- en St.-Laurentiusbroedersschappen in 1923 het jaarlijkse feest van St. Jan mede te maken. Van dit bijzonder Betuwsche midzomergebeuren wil ik nu enkele woorden zeggen, terwijl de foto's documentair aanvullen en dit Huissensche schuttersfeest mede helpen identificeren als een in 1923 nog wonderlijk gaaf gebleven volksvermaak, dat onder den rook van moderne steden als Arnhem en Nijmegen, nog tal van voor-christelijke — natuurlijk thans onbegrepen — motieven laat zien, die het in folkloristische zin maken tot een der allerbelangwekkendste handelingen, welke thans op het West-Europeesche platteland nog reminiscenties wekken aan een heidenschen vruchtbaarheidscultus.

St. Jan — 24 Juni — gaat in Huissen niet als in het overige Nederland ten Noorden van den Moerdijk (het dorpje Laren in het Gooi met zijn St.-Jansprocessie dan uitgezonderd) onopgemerkt voorbij. Ieder jaar heeft er op den Zondag na St. Jan het traditioneele vogelschieten plaats, waarbij tevens op glorieus wijze de vaan gezwaaid wordt. Dit „vendelen” is het rhythmisch op de maat van de muziek zwaaien van oude zijden vlaggen, die flapperend en zoevend gedraaid worden, zonder echter ook maar met één tip den grond te mogen aanraken. Eerst gaat het driemaal om den hals, daarna drie keer om het middel, vervolgens drie keer

om de knieën, dan drie keer om den rechter en drie keer om den linker enkel en tusschen al deze evoluties, waarbij de vlag al wentelend zuiver horizontaal moet wapperen, wordt de vaan met een forschen zwaai ook nog eens om den hals gedraaid. En bij het sneller wordende walstempo van de fanfare is het soms of in de flapperende plooiing der oude vanen de gestalte van den kloeken vendelzwaaijer één wordt met het dundoek, dat zwierend hem omgeeft.

Dit „vendelen” is een der allerbelangrijkste onderdeelen van het omvangrijke programma der jaarlijkse schuttersfeesten. Immers, nergens — ook niet op de Noord-Brabantse dorpen — wordt zoo stijlvol de vlag gezwaaid als in het Betuwsche Huissen, waar de oude 67 jarige heer H. A. Derksen, die in 1882 reeds „Koning” was van het jonge

De jonge Koning van het Huissensche St.-Laurentiusgilde, die op St. Jan 1923 den koningsvogel geschoten heeft. Naast hem zijn adjudant.

gilde, „school” heeft gemaakt. Een korps van 12—16 vendelieren heeft hij gevormd en waar deze met hun nestor verschijnen, wekken zij de bewondering voor hun edele volkskunst, de middeleeuwse kunst van de wapperende, zwaaiende vanen, zooals die in September 1923 te Amsterdam op den Dam ook door de Huissenaren vertoond is in de huldiging van H. M. Koningin Wilhelmina bij Haar 25-jarig Regeeringsjubileum.

Nu zag ik in de groote zaal van het gildehuis, hoe er op den Zondag na St. Jan de wijnroode en dofblauwe vanen met de glimmend gepoetste koperen ballen rijkelijk versierd werden met bouquetjes bloemen, waarin ook notabladeren

Het Schuttersgevecht te Huissen. — De vijand nadert, onder aanvoering van kapitein H. A. Derksen, de sluis in den weg naar het Looweer, waarop een groot St. Jans- (midzomer-) vuur ontstoken is.

niet ontbraken. De notabladeren vond ik ook terug in den z.g. St.-Janstros, dien ik in 1923 nog bij één tuinder aan een achterafwegje tusschen Huissen en Angeren ontdekte, opgehangen als hij was naast den deuringang. Vroeger hing waarschijnlijk ieder Huissenaar een St.-Janstros op als feestguirlande ter eere van den midzomerheilige, maar thans zijn in dit opzicht de moderne ideeën doorgedrongen en kan men slechts bij zeer hooge uitzondering dit eereteken in de dagen der Over-Betuwsche St.-Jansviering aantreffen. In Noord-Brabant en Limburg, waar de R. K. geestelijken dezen tak wijden, waardoor hij een religieuze beteekenis ontvangt, heb ik het vorig jaar den St.-Janstros nog veel verbreid aangetroffen, al gaat ook daar het zinrijke gebruik meer en

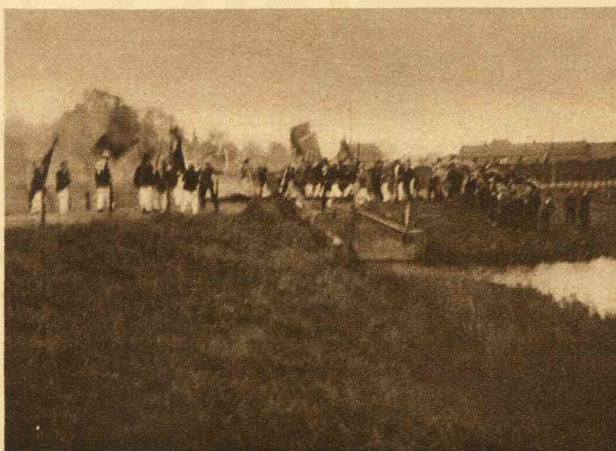
De schilderachtige oude molen van Huissen, waarbij het jaarlijkse schuttersgevecht plaats heeft.

meer verloren. Maar al mag dan ook de St.-Janstros als deurversiering in Huissen's omgeving verdwijnen, het St.-Jansbouquet aan de kostelijke zijden vanen van de gildebroeders wordt nog in hooge eer gehouden. En in den bloementooi van deze vanen, die ook in de processie van Sacramentsdag (maar dan zonder eenige bloemenversiering) dienst doen, zag ik nog iets van den alouden St. Jans-Mei of den Meitak te voorschijn treden uit de schuttersvaan, waardoor tevens een aanwijzing gegeven werd, in welke richting de afkomst van de laatste te zoeken is.

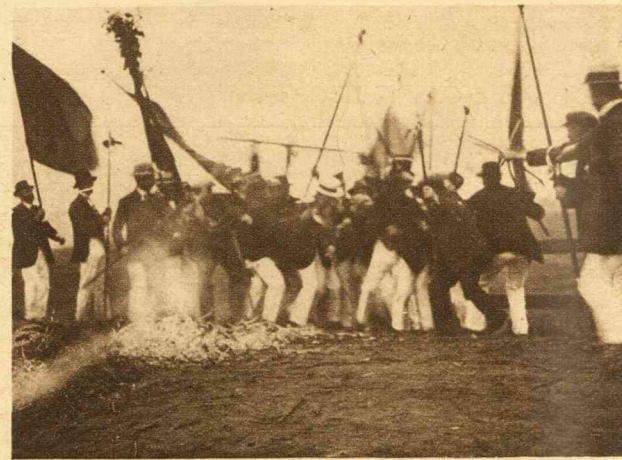
Ook was het zeer interessant te vernemen, dat steeds in den gilstoet een jongen meeloopt, die op een staf een oudvergulde beeltenis van St. Jan, in hout gesneden, ronddraagt. En ook deze staf was het vorig jaar, zooals de foto aangeeft, versierd met notablaren en witte St.-Jansbloemen. En toen ik zag hoe deze staf in den plechtigen optocht aan het gilde vooruitgedragen werd, was ik geneigd hierin een gekerstden Meiboom te zien, waarin het groen en de bloemen duiden op den Heidenschen Meitak en het beeldje spreekt van de kerstening dezer midzomer-ceremoniën.

Met vroolijke opgewektheid zochten de broeders hun versierselen en attributen bijeen in de groote zaal van het gildehuis. Daar stonden reeds de vendeliers in hun hagelwitte katoenen pakjes. Sommige droegen al den grooten lichtblauwen vendeliershoed, andere trokken nog even hun pantalonplooi wat strakker. De oude en de jonge koning van het vorig jaar lieten zich met behulp van vele helpende handen de zware koningsbraken omhangen en de muzikanten probeerden in een cacophonische oorenkwellung hun instrumenten.

Daar opeens klinkt er een forsche roffel, een paar verdwaalde tonen van een piston ondersteunen een schetterend hoornsignaal en er ontstaat een algemeen, wat zenuwachtig opdringen naar den zaal-uitgang. Een paar bevelen, die met militaire gestrengheid gegeven, wat grappig in deze boersche omgeving aandoen, klinken en na wat heen en weer gescharrel zet de stoet zich in beweging. Met de hard blazende „fanfaar” van vijf man sterkte trekt men in vroolijke stemming naar de schietweide op, waar in den middag van Zondag 24 Juni 1923 als vanouds het koningsschieten plaats vond onder veel belangstelling van Huissen's ingezetenen. Behalve de groote taai uit wortelhout gesneden „koningsvogel”, waren er ook nog houten klossen, die eveneens afgeschoten moesten worden. Dat deze klossen in 't volksgeloof nog een groote waarde hebben, bleek mij uit de mededeeling, dat de kapotge-

Het schuttersgevecht te Huissen. — Het gevecht in vollen gang.

Het schuttersgevecht te Huissen. — De nieuwe koning, te herkennen aan stroehoed en zilveren platen, wordt door het St. Jansvuur getrokken. De Huissenaren hebben weer de overwinning behaald.

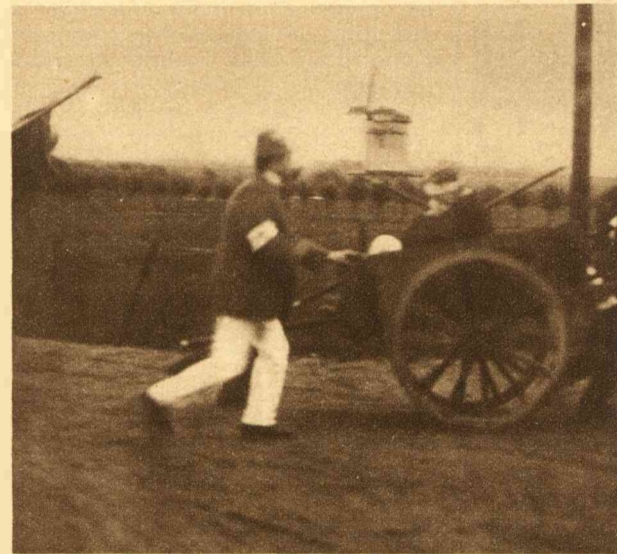
schoten vogels des Maandagsmorgens na afloop van de gildemis voor de kerk verkocht plegen te worden bij opbod en dat zij altijd nog een aardig prijsje opbrengen. Ook hier weer mysterieuze handelingen, waarvan men zich maar amper rekenschap geeft, maar die heel dit feest in zijn folkloristische waarde zeer verhoogen, zoodat een uitvoerige monografie hieraan gewijd van groote betekenis zou zijn voor de kennis van het Over-Betuwsche volks-eigen.

De wedstrijden verliepen dorpsch-genoeglijk. Bij ieder raak schot sloeg de gilde-tamboer een eere-roffel en toen de beide koningen van het „Oude” of St. Gangulphusgilde en van het „Jonge” of St. Laurentiusgilde hun beslissende schoten hadden gedaan, die hun voor heel het jaar de hoogste dorpswaardigheid verzekerden, zette de muziek schetterende fanfares in en werden zij naar aloude gewoonte „op de schouders” in een kring om de hooge schietstang gedragen, toegejubeld door alle vrienden en kennissen. Daarna namen zij plechtig onder de schietstang plaats en zoo goed als het vendelienecorps onder aanvoering van Derksen bij den aanvang der wedstrijden de vlag gezwaaid had ter eere van de oude koningen, deed hij het nu met zijn corps voor de nieuwe. Le roi est mort, vive le roi! Na de wedstrijden trok men weer naar het gildehuis, waar onder een fikschen pot bier zeer ordelijk een „napraatje” gehouden werd in een broederlijk prettig samenzijn, dat men „het teren” noemde.

De Maandag na St. Jan is een niet minder gewichtige dag in het Huissensche volksleven. Om half acht des morgens verzamelen de broeders in het gildehuis, van waar men plechtig ter H. Mis gaat. De rouwbanier wordt vooruitgedragen en dof klinkt de roffel op de omfloerste trom. Immers men herdenkt in die mis de overleden schuttersbroeders, het is een doodenmis.

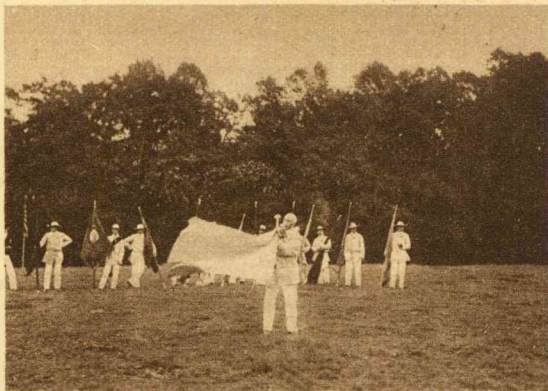
Om 10 uur komt men na de Mis weer bijeen en dan worden de partijen gevormd. Gezamenlijk vertrekt men van het gildehuis naar den dijk, maar daar gaat een partij dwars door de bloeiende weilanden over slooten en door heggen naar de op een uur afstands gelegen buurtschap: „De Brouwketel”, terwijl de andere zich in de stad terugtrekt om op „het teerhuis” te gaan „teren”. De vreugde duurt echter slechts kort, want na een uur verschijnt er een onheilsbode in de manifestatie van een vijandelijken ordonnans, die geblinddoekt op een breed-schonkigen boerenknol voor den Koning geleid wordt. En in een met veel touwen en zegels zorgzaam gesloten document wordt aan de Huissenaren niets meer of minder dan de oorlog verklaard. Er heerscht groote consternatie, maar het besluit is weldra genomen, men zal de stad tot het uiterste verdedigen.

De omroeper trekt nu door de straten, in witte pantalon, gekleede jas en hoogen hoed, getooid met een rood-wit-blauwe sjerp. Hij roffelt alle inwoners bij elkaar en gebiedt hun deuren en vensters te sluiten, daar de vijand naderend is, terwijl hij vrijwilligers tegen hooge belooning verzoekt zich aan te melden bij den commandant der benarde veste.

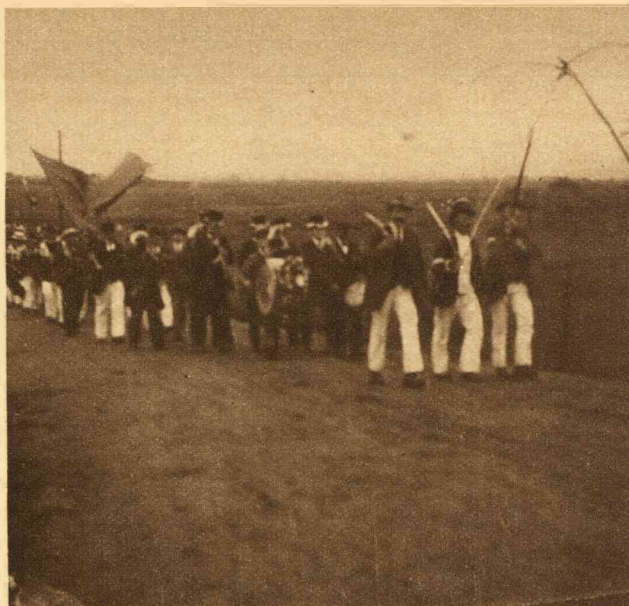

De wagen met de quasi-gewonden in den stoet.

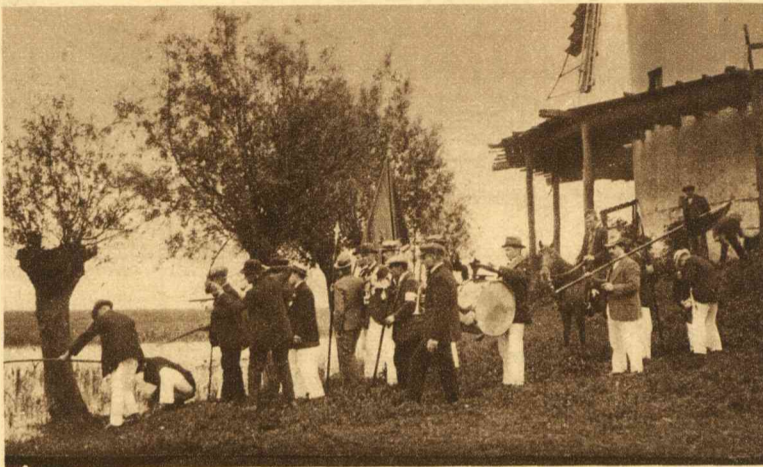
Het is een wonderlijke vertooring, waaraan echter ieder geboren en getogen Huissensche landbouwer of tuinder enthousiast deelneemt. Ook dit jaar zal men zeker dit eerwaardig gebruik weer in eere houden, dat dan zal plaats hebben op Zondag 6 en Maandag 7 Juli. Wie dan Maandagmiddag in Huissen mocht toeven ziet daar allerlei potsierlijke en burlesque feiten bedrijven, die voor den buitenstaander op zijn zachtst gesproken al heel wonderlijk zijn. Hij is nl. getuige van een hevig gevecht der beide dienzelfden ochtend vredelievend uit elkaar gegane partijen in den rook en den smook van een hoog-opvlammend St.-Jansvuur, dat aangestoken wordt op den weg, die van het stedeke in Oostelijke richting voert naar het Looveer. Hij kan de beraadslagingen van de belegerden in het teerhuis volgen, waarbij ten slotte in verband met de weinige levensmiddelen besloten wordt, ondanks het gevaarlijke van de onderneming een uitval te wagen. Een groep onversaagde schutters wagen zich buiten de veilige wallen en trekken op naar den ouden Rijnstrang bij den witten kruittoren-

De heer H. A. Derksen, die reeds 45 jaar de vaan gezwaaid heeft. Hij is de nestor van alle Nederlandsche vendelzwaaiers.

De optocht der overwinnaars en overwonnenen. Voorop het groote vischnet.

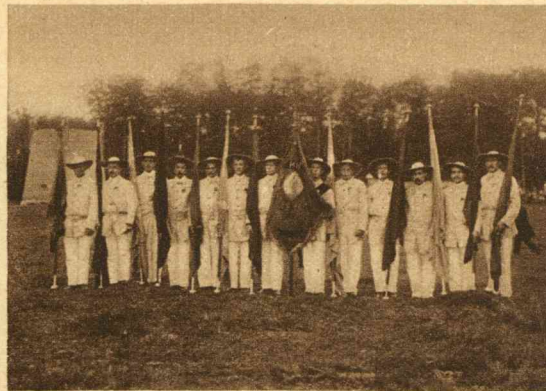

De merkwaardige handeling van het visschen in de molenkolk ter gelegenheid van het midzomergevecht der Huissensche schutters.

achtigen molen, die daar zijn wiekenkruis over de bloeiende uiterwaard-landen slaat. In den molenkolk wordt het geluk beproefd met visschen.

Dit geschiedt met een reusachtig kruisnet. Op het moment, dat het net onder water gaat wordt er met buksen in de lucht gevuld en schiet men met pijl en boog. Gelukkig blijkt het een goede vangst te zijn, want het net ligt vol (met vooruit daarin geworpen) zilverwitte visch, die nu verdeeld wordt onder de schutters, welke ieder hun lans met een vischje versieren. Deze overvloedige vischvangst geeft den belegerden weer moed en nu trekt men onder het krijgshatig spelen der fanfare den vijand tegemoet, die zich reeds van verre op den weg van het Looveer door het afvuren der geweren verraadt.

Daar waar de weg het smalst is en gaat over een steenen sluisje, in het gezicht van den molen heeft men een massa afval en rijshout bijeengebracht. Dit wordt met petroleum overgoten en daarna aangestoken, zoodat de vijand een muur van vlammen voor zich ziet. Onversaagd nadert deze echter, in hun midden den jongen koning meevoerend, die den dag tevoren den koningsvogel geschoten heeft. Er ontwikkelt zich een geweldig gevecht, waarbij duchtig geschoten wordt en de brave Huissensche boeren als baarlijke duivels door het vuur springen. Eindelijk wordt met veel gejuich de nieuwe, van het Oostelijk gelegen Looveer komende jonge koning — op de foto herkenbaar aan zijn zilveren platentooi en strooien hoedje — door het St. Jansvuur gesleurd en daarmee hebben de Huissenaren weer als ieder jaar de overwinning behaald. Vriend en vijand zijn dadelijk weer verzoend, de muziek zet een overwinningsmarsch in en voorafgegaan door het groote redding-brennende vischnet trekt de stoet vendelzwaaiend de stad in. De hevigheid van 't vuurgevecht wordt ook demonstratief aangegeven in de met roet besmeurde gezichten, terwijl zoowaar een kar met quasi-gewonden in den optocht niet ontbreekt. Zoodra men nu in het stedeke is aangekomen heeft er een joyeuse ommevang plaats, gevolgd door een gildemaaltijd, waarbij ook de vrouwen en meisjes der broeders aanzitten en waarop vooral gesmuld

Het kranijs vendelienecorps van het Huissensche schuttersgilde, gevormd onder leiding van den heer H. A. Derksen.

wordt van de kostelijke Betuwsche aardbeien. Daarna trekt er weer een ommevang rond, waarbij de koningen met hun vrouwen in landauers gezeten zijn en alle schutters hun lief aan hun zijde hebben. Voor het gildehuis vindt daarna de plechtige huldiging plaats der nieuwe koninginnen, die voor deze gelegenheid omhangen zijn met de kostbare zilveren koningsplaten en wanneer dan Derksen met zijn vendeliers Haar het weidsche saluut der huldigende vanen gebracht heeft, vereenigen allen zich in het vermaarde Gilde-bal, dat in streng-besloten kring gehouden werd.

Des te meer heb ik 't op prijs gesteld, dat het mij het vorig jaar niet alleen vergund was als gast te mogen aanzitten aan hun feest-disch en met hen te mogen praten over vele belangen, waarvan een grootestadmensch zoo geen begrip heeft, maar dat mij zelfs de hooge eer te beurt viel twee eere-dansen te mogen doen met de nieuwe Koningin van het jonge St. Laurentius-gilde.

En zoo heb ik mij ervan kunnen overtuigen, dat in Huissen op zeer origineele, voor heel Nederland zeker unieke wijze traditioneel het midzomergevecht van St. Jan wordt gevierd in een kameraadschappelijke vriendschap en in een blijde stemming, zooals die alleen maar heerschen kunnen op het gildefeest in het over-Betuwsche stedeke Huissen, wanneer het midzomertijd is.

GEKKE GREET

Ze was de grappigste vrouw van ons stadje, zoo vonden wij kinderen althans. Altijd op de wandeling, als men tenminste het langzaam dwalend voortschrijven, dat zij deed, wandelen noemen wil. In elk geval was ze altijd bij den weg. Haar zwarte kleding was in haar eenvoud opzichtig, zóó tot op den draad was de zijden mantelje versleten; een heel wijde, heel lange, eveneens zwarte rok sleepte bij haar lange dwalende schreden over de straatkeien als een staatsiegewaad, en op het kleine magere hoofd droeg zij een vormeloozen kapoethoed. O ja, het merkwaardigste zou ik nog vergeten: aan de doelloos heen en weer zwaaiende handen droeg ze zwarte, of liever groen-verkleurde garen handschoenen. Zij woonde in een onaanzienlijk huisje, aan de uiterste grens van het stadje gelegen, alleen en eenzaam, want ze kende niemand. En niemand kende haar. Heel lang geleden was ze plotseling in de plaats komen wonen; geen mensch wist vanwaar ze gekomen was, en haar familienaam was onbekend. Wel was haar voornaam uitgelekt. Greet heette ze, en dat was de naam waarbij een ieder haar aanduidde, of neen, eigenlijk voegde men er onvriendelijke nadere bepaling aan toe, die hierboven staat; „Gek-

Jongens met stukgeschoten koningsvogels en klossen, die na afloop van de schuttersmis bij opbod voor de kerk te Huissen worden verkocht.

ke Greet”, zei men. Dit had ze te danken aan haar zonderling gedrag op de straat, want niet alleen, dat ze er zoo opvallend uitzag en zoo'n rare manier van loopen erop nahield, neen, ze had ook nog de eigenaardigheid alle mannen, die ze tegenkwam, doordringend en toch tegelijk ook erg verdrietig aan te zien. Verreweg de meesten lachten haar dan in het gezicht uit, anderen weer knikten en groetten hoonend: „Gekke Greet”. Dan leek het wel of de smalle schouders in de zwarte mantelje nog smaller werden, ze stak ze een weinig in de hoogte als iemand, die een slag ontwijken wil; maar antwoorden op den spot deed ze zelden. Een enkelen keer, wanneer de schooljeugd het wat al te bont maakte, kon ze wel eens uitvallen, maar haar verweer was dan zoo onsamenhangend, dat het gegil en gejoel nog verergerde.

Op een winterdag liep de tijd door het stadje, dat Gekke Greet dood was. En drie dagen daarna werd ze begraven, van de armen begraven. Het is zoo geweldig lang geleden, maar ik zie die naargeestige begrafenis nog voor me. Het

sneeuwde, en de straten lagen er dik onder. Door die witte wereld, heel zacht, zonder het minste geraas te maken, ging de sjofele lijkwagen, door een paard als een skelet voortgetrokken, zonder ook maar één mensch erachter, en op den bok de stadskoetsier, die anders op de aschkar dienst deed. De kerel droeg een rossig-zwarte pelerine en een niet minder rossigen huilebalk, waarvan de lamfers in den guren noordenwind als twee ongeluksvogels om zijn kop fladderden. En hoe ongelooflijk het u ook toeschijnen mag, ik herinner mij goed, de kerel zat met een aldoor lachend gezicht op den bok, en maakte grimassen van verstandhouding naar de kijkende voorbijgangers. Een paar jongens, schoolmakers van mij, gooiden zoowaar nog met sneeuwballen naar den koetsier en raakten den zwarten wagen achter hem. Dit was een der omstanders toch al te bar; met een stem, waarin een vreemde angst klonk, vermaande hij den jongens ermee op te houden. Op het kerkhof werd het karwei v'ug afgedaan, want de koetsier was toch al laat genoeg dien morgen voor het ophalen van het vuilnis . . .

Gekke Greet was gegaan als ze gekomen was, zeiden de menschen; zonder aan iemand iets van haar leven en herkomst te hebben meegedeeld, en daarmee haar zonderling gedrag verklaard te hebben. De menschen zeiden het, maar het was niet zoo. Tijdens haar kortstondige ziekte was onze predikant aan haar bed geweest, en hem had zij het verdrietig verhaal van haar leven gedaan; ach, een leven van niets, als ge wilt, maar elk mensch heeft slechts één zoo'n leven, en vindt dat ééne leven van hemzelf het belangrijkste ter wereld; ieder mensch heeft voor dat ééne leven illusies gekoesterd in zijn jeugd . . .

De predikant, die een vriend van vader was, kwam hem des avonds van de begrafenis als naar gewoonte bezoeken, en ofschoon het niet de bedoeling was, hebben wij kinderen het verhaal gehoord. Of het kwam omdat het over Gekke Greet ging, die grappige straatfiguur, waarvoor wij voelden, ik weet het niet, maar onze nieuwsgierige kinderzielen moeten in elk geval goed geluisterd hebben, want na vele tientallen van jaren herinner ik mij het verhaal nog bijna letterlijk.

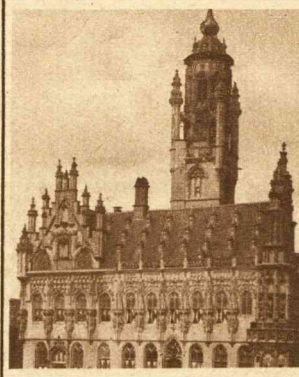
„Ja, u zult dat wel nauwelijks willen gelooven,” had ze met een flauwen glimlach tot den vriendelijken geestelijke gezegd, terwijl ze het nameloos vervallen gezicht in de kussens omwendde, zoodat hij haar zien kon terwijl ze sprak, — „u zult dat wel nauwelijks willen gelooven, maar ik was in mijn jeugd een knap meisje. Het is misschien gek om dat nu nog aan te roeren, maar het hoort bij mijn verhaal, dominee. Er waren heel wat jongemannen bij ons in de stad, die mij tot hun vrouw hadden willen hebben, en ze lieten mij dat ook duidelijk genoeg merken. Maar niet één van hen kon mij bekoren. Mijn ouders zeiden me wel eens, dat ik veel te moeilijk in mijn keuze was, en ik, als ik niet veranderde, nooit een man zou krijgen. En ik antwoordde dan altijd: „Liever niet trouwen dan met iemand, dien ik niet zielslief heb.” Mijn ouders vonden me erg overdreven, en misschien was ik dat ook wel. In elk geval leek mijn inzicht mij geluk te zullen brengen, want op mijn vier en twintigste jaar kreeg ik kennis aan een jongeman, zooals ik er nooit een had ontmoet. Hem had ik al spoedig lief met mijn heele jonge hart, en toen hij mij ten huwelijk vroeg, was ik de gelukkigste sterveling ter wereld. Hij was zeeman, en hij voer op verre landen. Van zijn reizen bracht hij me de vreemdsoortigste geschenken mee. Een papegaai, die praatte, de prachtigste gelakte bladen, een servies zoo dun als vloeipapier, een aapje, daar iedereen bang van was, maar dat als een kind aan mij was gehecht en me geen oogenblik verliet. . . O, en nog veel meer . . . een heele vreemde wereld van onbegrijpelijke kostbaarheden. . .

Op 'n keer lag zijn schip langer dan gewoonlijk in de haven: er zou wel minstens een maand voorbijgaan eer hij afvaren kon, en intusschen zouden we trouwen. Alles was voor ons huwelijk kant en klaar; het huis was gehuurd en gemeubeld, en op het stadhuis waren de papieren geregeld. Eindelijk was dan de dag er, waarop wij voor altijd aan elkaar

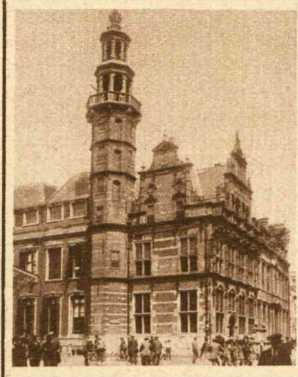
De Oplossing van onze Stadhuisen-Prijsvraag.

Rotterdam.

Middelburg.

Den Haag.

Maastricht.

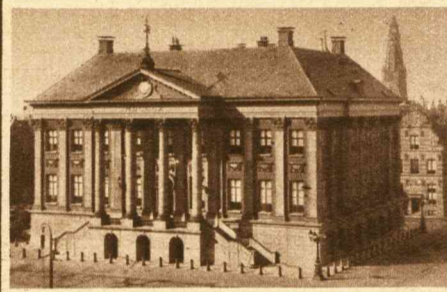
Utrecht.

Leiden.

Bolsward.

Groningen.

Franeker.

s-Hertogenbosch.

Amsterdam.

Arnhem.

Hierboven vinden onze lezeressen en lezers de oplossing vermeld van onze Stadhuisen-prijsvraag, waarmede wij in ons Paaschnummer een aanvang maakten. De prijzen vielen ditmaal, na loting, ten deel aan:

- den Heer G. M. Wils, Frederik Hendriklaan 138, Den Haag, *Vijftewintig gulden.*
- Mejuffrouw A. v. d. Gevel, Krayenhoflaan 20, Nijmegen, *Vijftien gulden.*
- Den Heer E. D. Harderwijk, Spiegelstraat 42, Utrecht, *Vijf gulden.*
- Den Heer W. D. Valkis, 2e Schuijststraat 229, Den Haag, *Vijf gulden.*
- Den Heer J. J. Bijleveld, Onderwijzer, Wildervank, *Twee gulden vijftig.*
- Mej. Joha. P. Schoemaker, Onderwijzeres, p.a. Hoofd d. School te Leersum, *Twee gulden vijftig.*
- Den Heer Eduard Visser van Weeren, Schenkstraat 240, Den Haag, *Twee gulden vijftig.*
- Den Heer A. van Keulen Brons, Drebbelstraat 120, Den Haag, *Twee gulden vijftig.*

Een reproductie van het schilderij „De Haven van Scheveningen”, (zie de voorpagina van ons Paaschnummer) opgeplakt op houtcarton, gevernist en geëncadreerd in fraaie lijst, ontvingen:

- de Heer W. J. P. Ente, v. Lennepstraat 53e, Rotterdam;
- de Heer Joh. Ph. v. d. Bosch, Nanniestraat 43a, Leiden;
- de Heer H. M. Visser, Spiegelnisserkade 16a, Rotterdam;
- de Heer A. Spijkhoven, Hovenstraat 4, Utrecht;
- de Heer D. H. J. van der Poll, Bosschestraat 137, Scheveningen.

Een troostprijs, bestaande uit een fraaie gravure gedrukt op oudhollandsch carton, kregen:

- de Heer J. J. de Jong, van Ostadestraat 193², Den Haag;
- de Heer Joh. G. Hulshoff, Westduinweg 165, Den Haag;
- de Heer J. M. Ravesloot, N. H. Pastorie, Driebergen;
- de Heer A. v. Sluifers, Lindestraat 56, Zwolle;
- de Heer J. Kapteyn, Willem van Mechelenstraat 18, Amersfoort;
- de Heer A. Garnier, Hommelscheweg 209, Arnhem;
- de Heer L. Boogert, Leeraar Bouwkunde M. O., Spuiplein 4, Dordrecht.
- de Heer S. de Boer, Rusthoflaan 15, Rotterdam;
- de Heer M. Boomsma, Gieten (Dr.);
- Mevrouw A. Behnken-Dörr, Langestraat 79a, Hilversum.

Alle prijzen zijn reeds aan de gelukkige winnaressen en winnaars verzonden, en hiermede dus behoort ook deze prijsvraag wederom tot het verleden. Van verscheidene abonné's mochten ons zelfs, nog eens weer een dergelijke opgave te geven. Wij zullen hieraan gaarne voldoen, en dan een serie bekende kerken afbeelden, waarvan onze abonné's weer zullen hebben op te geven in welke stad zij staan. Wie dus thans niet tot de gelukkigen behooren, die een prijs kregen, moeten den moed vooral niet opgeven, doch hun krachten maar weer op de komende prijsvraag inspannen. Wellicht zijn ze dan gelukkiger. Wat wij van harte voor hen hopen! Voorloopig hebben zij echter nog een kans met onze Politieke Prijsvraag, waarop de antwoorden vóór den zevenden Juli a.s. binnen moeten zijn. Wij herhalen hier in dit verband nog eens onze raadgeving om, indien men niet alle afgebeelde personen kent, toch in ieder geval de namen op te geven van hen wier contereitsel men herkend heeft. De prijzen toch worden verloot onder hen die de meeste goed hebben, en dus is het volstrekt niet noodzakelijk ze alle goed te hebben om een prijs te verwerven!

verbonden zouden worden. Het is me onmogelijk, u te beschrijven, hoe gelukkig ik was; het zou me te erg ontroeren, er lang bij te blijven stilstaan . . . Op den ochtend van dien, ik dacht gelukkigsten, maar het werd de ongelukkigste dag van mijn leven, wachtte ik vol verlangen op hem, in mijn bruidsjaan; mijn ouders en familie waren in de feestelijkste stemming; het huis was geheel versierd met bloemen en planten. We stonden klaar om in de rijtuigen te stappen, die al voor de deur stonden te wachten, maar . . . ik moet het u kort vertellen, ik kan er niet te lang bij blijven stilstaan, want dan komen de waterlanders weer, en dat wil ik niet meer; het is al zóó lang geleden . . . al is het voor mij of het gisteren gebeurd is . . . Kort en goed dan . . . misschien is het wel iets om je als vrouw over te schamen, maar ik had hem zeker met al mijn liefde toch niet aan mij weten te binden. . . of . . . of . . . het kan ook, dat hij . . . neen, neen, ik mag van hem geen kwaad denken . . . kort en goed dan: mijn bruijom is niet gekomen. Hij is nooit gekomen . . . Mijn moeder was zwak van gestel, en ze is kort erop van schande en verdriet gestorven. Mijn vader, een kalme, voorbeeldige man, is sinds dien mislukten trouwdag gaandeweg een dronkaard geworden. En ik? Ik ben mijn bruidegom gaan zoeken. Aan zijn huis wist niemom me iets te vertellen. Zijn kameraden op zijn schip wisten evenmin iets, en ik ben de stad gaan rondwandelen om te zien of ik hem misschien op straat ontmoeten zou. Ik heb dat ruim dertig jaar volgehouden. De mannen, die ik tegenkwam, keek ik heel scherp aan. Maar ik mocht zooveel zoeken als ik wilde, ik mocht zooveel kijken als ik wilde, het baatte mij niets, niets. Nooit ontmoette ik hem, nooit in al dien tijd bracht het toeval ons op elkanders weg. Mijn buitengewone opmerkzaamheid voor de mannen was al gauw de aandacht gaan trekken; de menschen hielden me overal en altijd voor den mal, de kinderen joelden mij na, en de politie heeft me meer dan eens ontboden om me te waarschuwen en de les te lezen, want . . . want . . . o, het is bijna te verschrikkelijk om te vertellen, . . . want ze hebben me mijn heele leven gehouden voor . . . voor een vrouw van verdachte zeden. En nu, nog maar kort geleden, kwam een familielid mij opzoeken, iemand, van wie ik niet eens wist of ze nog leefde, maar die me, het zij haar vergeven, wel had opgespoord toen er een slechte tijding was over te brengen. Ze vertelde me, dat een koopvaardijschip ergens verweg uit zee een flesch had opgevischt, en in die flesch was een brief van zijn kapitein met het bericht, dat hun boot gezonken was met de heele bemanning. Alle namen stonden erbij, ook de zijne. Ze liet me een afschrift van dien brief lezen. En die brief was heel oud; de datum was van nog geen jaar na dien dag, u weet wel, dien dag, waarop we trouwen zouden en hij niet gekomen is. Mijn zoeken naar hem, mijn leven lang is dus noodeloos moeite geweest. Mijn heele leven is dus noodeloos geweest, begrijpt u dat? En toen was het me, of ik geen taak meer op de wereld had. Een paar weken geleden kreeg ik die tijding, en toen ben ik op bed gaan liggen om uit te rusten. En ik was zoo ziek, ineens, zoo moe, zoo uitgeput. Ik zal nu wel heel gauw dood gaan, en dat is heerlijk, want dan zal ik uitrusten van mijn loop en mijn zoeken, en, wat het heerlijkste van alles is: ik zal hem nu vinden, eindelijk vinden in het Hemelsche vaderland . . . Ik hoop tenminste, dat ik het verdiend heb . . .

Dit is het verhaal van het leven van Gekke Greet, die, toen wij kinderen waren, de grappigste vrouw van ons stadje was, en die, de menschen vertelden het lang daarna nog als een heel gemakelijk geval, „zoowaar nog door den vuilnisman begraven was”.

JOH. KASTELEN

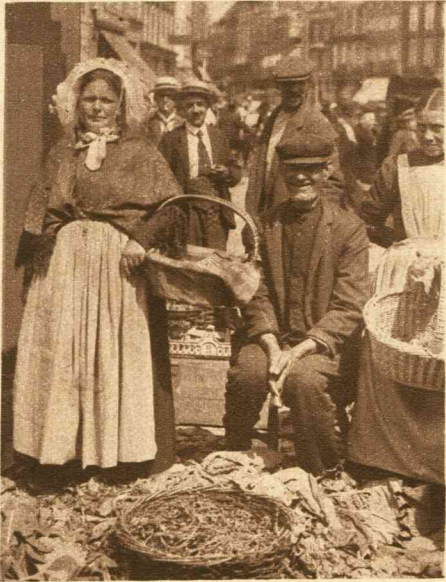
Zij hadden elkaar juist hun liefde verklaard.

„En wanneer spreek je nu met Papa?” vroeg zij.

„Ja lieve, morgen,” antwoordde hij een beetje benauwd door dit vooruitzicht. „Heeft hij een telefoon?”

UIT HET VOLLE LEVEN

De St.-Jansmarkt te 's-Hertogenbosch.

Woensdag 25 Juni werd te 's-Hertogenbosch een markt gehouden, met het doel de aloude St.-Jansmarkt wederom in eere te herstellen. De boeren en boerinnen uit de omgeving kwamen in hun typische Noordbrabantsche kleederdrachten hun inkoop doen en verleenden aan het geheel een fleurig en interessant aanzien. Onze foto's, door onzen eigen fotograaf gemaakt, geven, links: Een brabantsch vrouwtje, bij het doen van haar inkoop. Midden: Twee brabantsche typen op de Markt. Men schenke vooral aandacht aan de interessante mutsen der vrouwen. Rechts: Bij den klompenkoopman.

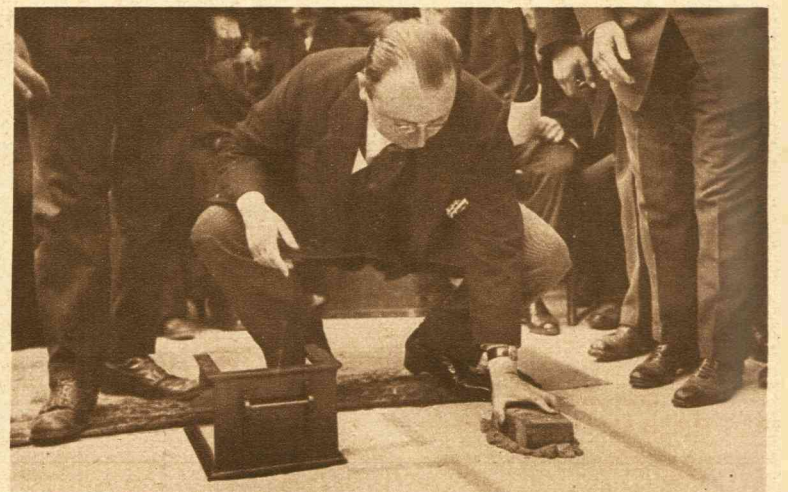
De St.-Jansmarkt te 's-Hertogenbosch.

Links: Een hoekje van de Markt waar de boerinnen hun eieren trachten te verkoopen. Rechts: Na afloop der markt trekt de familie per boerenwagen huiswaarts.

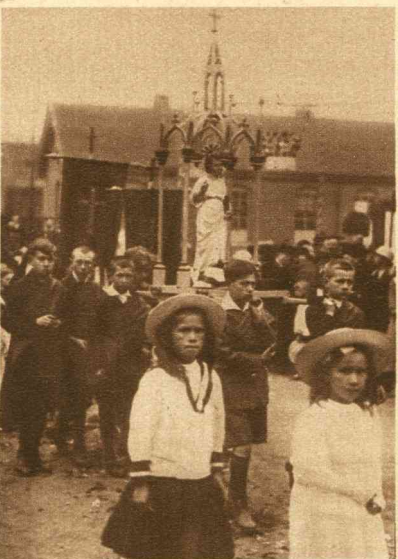
Een nieuw vliegtuig.

Hierboven brengen wij (links) een foto van het nieuwe vliegtuig F. VII van de K. N. L. M. dat deze week heeft proefgevlogen en waarmede de piloot A. N. J. Thomassen à Thuessink van der Hoop (rechts) in October a.s. naar Indië zal vliegen. De machine is een ééndekker met dikken houten vleugel en heeft het buitengewoon groote span van 21 Meter. Voorloopig zal het gebruikt worden voor den dienst op Engeland.

Het Centraal Gesticht der Joodsche Invalide.

De vorige week werd op het terrein aan de Nieuwe Achtergracht te Amsterdam, waar het Centraal Gesticht van de Joodsche Invalide zal verrijzen, door den heer Van Dam, voorzitter der Joodsche Invalide, de eerste steen gelegd voor het gebouw.

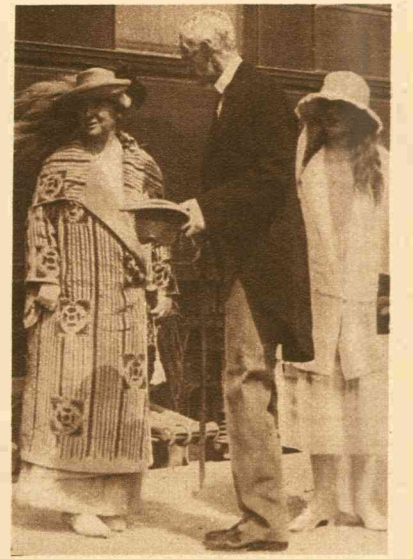

De processie te Eysden,
die Zondag 22 Juni 's morgens om zes uur plaats had.

Het nieuwe doorzendstation voor Malabar.

dat in de duinen van Meyendell bij Wassenaar ligt. Men heeft met dit station zulke gunstige resultaten verkregen, dat het station Tambeek waarschijnlijk zal worden opgeheven.

De reis der Koninklijke Familie.
De Koningin en H. K. H. Prinses Juliana aan de grens van zijn land.

IN DE STEPPEN

DOOR ELISE WESSELINK-RUTGERS

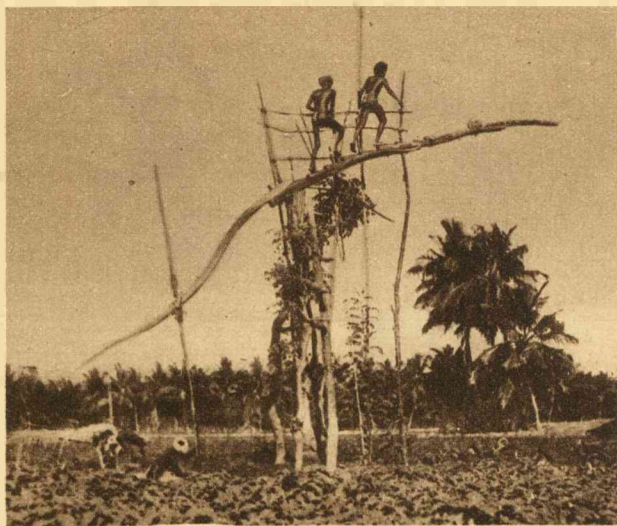
Twee mannen keken door de smalle coupé-raampjes naar buiten, naar de troosteloze vlakten, die zich aan weerszijden van den spoorweg uitstrekten. Geen boom, geen huis, geen levend wezen brak de eentonige witheid van de in winterkleed gedoste steppen.

Zij waren, behalve een groepje smerige moesjiks in een ander compartiment, de eenige passagiers, die het spaarzaam bereden traject tot aan het einde toe aflegden.

Met een vloek richtte Peter Lenska, de jongste der beide mannen, zich plotseling uit zijn ineengedoken houding op en begon, ruw stampend met zijn zwaargelaarsde voeten, in den wagen heen en weer te loopen, om de stijfheid uit zijn leden te verdrijven.

„Wij rijden de wereld uit!” foeterde hij, „Ezel, die ik was, om mij te laten meeslepen op zoo'n krankzinnigen tocht!”

„Ja, wij zijn niet voor ons plezier uit,” gaf Nicolaas Wadima, die, in een kolossale pels gehuld, minder van de

Uit Engelsch-Indië.

Het besproeien der rijstvelden. De beide inboorlingen loopen den heelen dag heen en weer op den zwengel van de put om het water, dat zich diep in den grond bevindt, op te pompen.

„Zoo'n type als hij moeten wij juist hebben!”

„Als wij de zaak goed weten voor te stellen, zoo'n beetje aandoenlijk en natuurlijk heelemaal van af een humanitair standpunt, zal hij erop aanvallen als een brieschende leeuw. En hij is zoo fabelachtig rijk, dat het dan niets voor hem is, een slordig millioentje in ons „concern” te steken. En dan. . . ! Dan zijn wij boven Jan! De rest is eenvoudig genoeg!”

„Natuurlijk!”

„En nu begrijp je zeker ook eindelijk, waarom het zaak was, dezen tocht te ondernemen. Met schrijven zouden wij niets hebben bereikt! Hij moet in mij een broeder zien, een collega-menschenvriend. Ik heb die rol al meer gespeeld!”

„En met succes! Dat is je best toevertrouwd! Maar waarom heb je mij niet eerder uitgelegd. . . ?”

„Omdat je zoo slecht je mond kunt houden!”

„Hel en duivel! Ik. . . .”

„Maak je niet driftig! Je bent een gladde vogel en je geweten zit je niet in den weg, maar je babbelt nu eenmaal te graag! Niemand behoefde het doel van onze reis te kennen! En zelfs nu nog moeten wij den naam Tremoff niet onnodig noemen!”

Omstreeks twee uur in den middag werd het eindstation van de lange, bijna doode lijn bereikt, een armzalig, houten gebouwtje in de kom van het dorp, dat als de grens van de beschaafde wereld werd beschouwd.

In onderdanige houding vroeg de chef naar het verlangen van de twee goedgekleede heeren, wier verschijning hem hoogelijk scheen te verwonderen.

„Wij willen naar het dorpje Dalkon!” zei Nicolaas Wadima.

„Vandaag nog?”

„Natuurlijk!”

„Dat zal moeilijk gaan. Het is een lange tocht!”

„Is er geen wagen te krijgen in dit ellendige nest?”

„Er zijn wel een paar troika's in het dorp; maar ik weet niet, of er iemand paarden heeft, die zoover kunnen loopen!”

„Komaan, vriend!” sprak Nicolaas Wadima. „Het zal je

geen windeieren leggen, als je raad weet te schaffen! Wij moeten verder! Zoo gauw mogelijk!”

Luid bellengerinkel klonk op. Het scheen den ernstig-peinzenden chef op een goede gedachte te brengen. Zijn gelaat helderde op.

„Als de heeren even geduld willen hebben! Daarbinnen is het warm!”

Hij liet hen binnengaan in een kaal vertrek, dat hem tot kantoor diende, schoot een zware jas aan en verdween tusschen de armoedige huizen, die zich rondom een kerkje groeften.

Een kwartier later keerde hij terug.

„Het zal wel gaan!” zei hij. „Ik ben in de herberg daarginds geweest. Daar weten ze altijd alles! De heeren kunnen meerijden met een man, die hout moet halen, nog verderop dan Dalkon. Zijn sleë is nu leeg; er is plaats genoeg! De heeren kunnen nog vóór donker in Dalkon zijn.”

„Weet je dat zeker?”

Uit Engelsch-Indië.

Een fakir (Mohammedaansche bedelmonnik) die ter zelfkastijding zijn armen vijftien jaar lang in deze houding gedragen heeft, en ze nu niet meer naar beneden kan brengen. Gedurende den langen tijd der kastijding zijn zijn spieren geheel verstijfd.

koude te lijden had, laconiek toe. „Maar als de zaak eenmaal beklonken is, zullen wij dubbel en dwars voor al onze moeite en ontberingen beloond zijn! Dan kun je je verdere leven in de „Riviera” slijten, als het je hier te koud is! Troost je daarmee!”

„Je kunt gelijk hebben!” zei Peter Lenska na een oogenblik van ernstig nadenken. „Maar wat een vervloekte gek moet die Otto Tremoff zijn, om zich te gaan begraven in zoo'n ijswoestijn!”

„Hij is ongetwijfeld een gek! Alle maniakken zijn gekken! Hij heeft zich nu eenmaal in het hoofd gezet, zijn tijd, zijn geld, zijn leven aan de arme duivels hier in de streek te wijden! . . . Maar ik heb gehoord, dat hij tenminste nog zoo verstandig is, in een prachtig, best ingericht huis te wonen.”

„Hoe komt dat daar te staan?”

„Het is een middeleeuwsch kasteel! Zeker gebouwd door net zoo'n gek als deze Tremoff!”

„Het is waar, hij heeft geld genoeg, om het er zich aangenaam te maken! Met geld is zelfs in zoo'n uithoek wel een genoeglijk leventje te leiden!”

„Hij leeft heel matig, heb ik gehoord. In kwade tijden onderhoudt hij zoowat al het volk uit den omtrek. Hij voedt de lui op, zie je, en wil van hun negorijen behoorlijke, welvarende dorpen maken!”

„Als dat werkelijk zoo is, zal hij. . . !”

„O, snap je het nu eindelijk?”

Uit Engelsch-Indië.

De Indiër die aan de Brahmaputra woont, draagt steeds een met een ventiel voorzien luchtzak bij zich. Moet hij de rivier passeeren, dan blaast hij den zak op en drijft op haar het breede water over.

„O ja! Tenminste, als er onderweg niets gebeurt! Hoe kan ik weten, of het paard soms struikelen zal? Er zou ook een sneeuwstorm kunnen komen! Dat zou mijn schuld niet zijn! Als er niets gebeurt, bent u vóór donker in Dalkon! Meer kan ik u niet beloven!”

De man nam met een verrukte dankbetuiging het bankbiljet aan, dat Nicolaas Wadima hem toereikte.

Een oogenblik later reed een groote slede met een prachtig, sterk, glanzend paard bespannen, vóór.

„Daar is de man al, heeren!” sprak de stationschef gedienschtig.

„Waar duivel heeft hij dat paard vandaan?”

„Ik weet het niet. Hij is niet uit het dorp!”

De drie mannen traden naar buiten.

„Je wilt ons dus naar Dalkon brengen?” wendde Nicolaas Wadima zich tot den langen, forschen man, die bij het paard stond.

De man knikte.

„Is er een logement in Dalkon?”

„Neen.”

„Kun je ons onderdak bezorgen?”

„Ik woon niet in het dorp Dalkon, maar ik heb gehoord, dat mijnheer Tremoff, die het kasteel in de buurt bewoont, nooit iemand afwijst, die aan zijn deur klopt.”

„Breng ons dan naar hem toe.”

De man knikte opnieuw, een snellen blik wisselend met den stationschef, die nieuwsgierig buiten was blijven staan.

De reis van de Koninklijke Familie.

Het hotel te Abisko, waar de koninklijke familie logeert.

Nicolaas Wadima zag dien blik en duwde den verschrikten chef toe :

„Zeg eens, het is toch wel zuiver spel? Wat heb je met dien man daar te monkelen? Wij zijn niet de eersten de besten! Daar zit minstens Siberië op, als je ons een streek speelt, hoor!”

De man betuigde met angstige stem, dat hij volkomen betrouwbaar was en de door hem aanbevolen koetsier eveneens. De beide heeren zetten zich in de slede, zich dekkend met de zakken en vellen, die erin opgestapeld lagen. Zij trokken hun bontmutsen diep over de ooren en sloegen hun jaskragen omhoog.

De koetsier nam zijn plaats in en bracht door een tonggeklak zijn paard in gang; de tocht door de woeste, onherbergzame steppen begon.

Geen der drie mannen deed een poging, om een gesprek aan te knopen.

Nicolaas Wadima en Peter Lenska hadden elkander niets meer te zeggen en de koetsier scheen te behoeven tot de stugge, zwijgzame menschensoort, die alleen in geval van noodzakelijkheid de lippen openen.

De koude was draaglijk, doordat zij den wind achter zich hadden en het flauwe zonlicht eenige warmte verspreidde. Het jonge, vurige paard, dat, daar het niet in die streek thuis hoorde, de verwondering van de reizigers had gewekt, scheen met gemak zijn last te trekken.

Na een rit van anderhalf uur gunde de koetsier het op een beschutte plek een korte rust. De drie mannen maakten daarvan gebruik, om hun leden te strekken en wat van hun reiskost te nuttigen.

Daarna werd de tocht hervat.

Nauwelijks een mijl verder maakte het paard een verschrikten zijspont; de sterke handen van den koetsier wisten een ongeluk te voorkomen en het zenuwachtige dier tot staan te brengen.

De koetsier stapte af.

„Stap uit en houd het paard vast!” gelastte hij op korten toon.

„Eén van u beiden! De ander moet mee!”

„Waarheen?”

De man antwoordde niet. De macht van zijn sombere, donkere oogen was echter zoo groot, dat Nicolaas Wadima uitstapte en het paard bij den kop nam, terwijl Peter Lenska zich gedwee bereid hield, verdere bevelen op te volgen. Hij had de grootste moeite, om de snelle schreden van den koetsier, die een eindweegs terugliep, bij te houden.

Plotseling slaakte hij een kreet.

Aan den kant van den weg lag een donkere gedaante. De koetsier knielde erbij neer. Het was een vrouw, die een in doeken en lappen gewikkeld kindje in haar armen hield; zij scheen door uitputting aan den wegwand neergezonken te zijn, instinctmatig het kindje zóó houdend, dat zij het in haar val niet bezeeren kon.

Haastig nam de koetsier het kindje uit de armen, die het omklemden en reikte het Peter Lenska toe. Hijzelf tilde de be-wustelooze vrouw van den grond en droeg haar naar de slede, waarin hij haar voorzichtig neerlegde.

„Uw flesch!” wendde hij zich tot Nicolaas Wadima.

„Het is mijn laatste restje wodka!” sputterde deze tegen. „Ik kan het niet afstaan.”

„Ook niet om een menschenleven teredden?”

„Wat duivel gaat mij die smerige zwerfster aan?” barstte de ander uit, tot zinnelooze woede

geprikkeld door het meesterachtige optreden van den onbeschaamden vlegel, die geheel scheen te vergeten, dat hij tegenover zijn meerderen stond! „Laat haar crêpeeren! Er is genoeg van dat tuig in de wereld!”

Met tergende kalmte haalde de koetsier een revolver uit zijn jaszak te voorschijn en gelastte opnieuw :

„Uw flesch!”

Nicolaas Wadima gehoorzaamde.

Na eenige vergeefsche pogingen gelukte het, de vrouw wat van den sterken, opwekkenden inhoud in te gieten. Door wrijven en op-en-neer bewegen van haar verstijfde ledematen begon haar bloed langzaam-aan weder normaal te stroomen :

De schilderachtige boerderij „Vredenburg”

aan de Loosduinsche Vaart te 's-Gravenhage, die gesloopt is in verband met den aanleg van het Zuiderpark. — Naar een zwart-krijttekening van Henk Leurs.

zij sloeg de oogen op, even nadat haar kindje door luid geschrei zijn terugkeer tot het leven had kenbaar gemaakt.

Meer dan een uur was verloren gegaan en de beide reizigers popelden van ongeduld, om den tocht te vervolgen. Het daglicht begon reeds te tanen en er stak een kille wind op, die gewoonlijk de voorbode van sneeuwstormen was.

Vloekend en mopperend stelden zij zich tevreden met de ongemakkelijke zitplaatsen, die in de slede overbleven, toen de geredde vrouw en haar kind er behaaglijk warm in waren geïnstalleerd.

„Sla erop, voor den duivel!” riep Peter Lenska den koetsier toe, die niet van zins scheen, zijn paard tot grooter

snelheid dan tevoren te forceeren. „Wil je ons om hals brengen, schurk?”

De man deed, alsof hij niets had gehoord; na een groot half uur stopte hij plotseling in de nabijheid van een tamelijk uitgestrekt stuk boschgrond, waarop vreemd gevormde, wanstaltige, armzalige boomen hun dorre, kale takken met wanhoopsgebaar naar den vaalgrijzen hemel verhieven.

Hij gelastte zijn beiden passagiers uit te stappen en hem behulpzaam te zijn bij het verzamelen van een voorraad takken, waartoe hij een in de slede meegevoerde bijl in de hand nam.

Nicolaas Wadima weigerde, meenend, dat de man hen in een hinderlaag wilde lokken. Toen hij echter uit enkele, kort uitgestooten woorden vernam, dat die takken moesten dienen, om toortsen van te maken, als er soms wolven op delucht van het paard zouden afkomen, werd hij door razenden angst aangegrepen.

Opnieuw stortte hij de fiolen van zijn toorn uit over den man, die het kostbare leven van zijn passagiers in de waagschaal had gesteld, om een paria, wier leven voor niemand ter wereld eenige waarde had, te redden. En hij beloofde hem al de straffen der hel, als hun onderweg iets overkomen mocht.

Hij had zich onnoodig bezorgd gemaakt. Er waren geen wolven in de buurt en om acht uur des avonds werd het groote, massale huis van Otto Tremoff bereikt.

Zij werden naar den voor gasten bestemden vleugel gevoerd, waar een oude bediende hen geheel naar den eisch verzorgde en verkwikte. Zij vernamen, dat Otto Tremoff hen den volgenden morgen ontvangen zou, als zij waren uitgerust van de vermoeienissen van de reis.

In hun kamer bereidden zij zich op het onderhoud met den rijken zonderling voor; zij hielden een kleine repetitie van het aandoenlijke, van zuiveren menschenmin getuigende betoog, waarmede zij een enorme som gelds van hem hoopten los te krijgen.

Na een zeer voedzaam ontbijt werden zij door den ouden knecht naar de werkkamer van zijn heer geleid; zij smoorden een wilden vloek, toen zij in den man achter de schrijftafel hun koetsier van den vorigen avond herkenden. Hij stond op en sprak: „Wij, die in de steppen wonen, worden wantrouwig van aard. Toen ik gisteren hoorde, dat er reizigers voor Dalkon waren, begreep ik, dat de heeren mij wilden bezoeken. Niemand anders in den omtrek krijgt ooit bezoek van stadsche heeren! En — vergeeft mij mijn openhartigheid — ik begreep ook, dat het om mijn geld te doen was. Al menigeen heeft met dat doel den tocht naar mijn huis ondernomen. Ik bood mij aan als koetsier, om de heeren te leeren kennen, zonder dat zij mij kenden. In huizen en kamers valt

het gemakkelijk een rol te spelen. In de steppen ziet men de menschen, zooals zij werkelijk zijn. De proef, die ik nam, is eenvoudig, maar doeltreffend. Ik heb den heeren nacht verblijf en voedsel laten geven, evenals ik dat geef aan ieder, die aan mijn deur komt. En nu staat er een slede met vlugge paarden gereed, die u veilig naar het station zal terugbrengen. — Het is mogelijk, dat de heeren zeer goede gronden hebben gehad, om succes te verwachten van hun onderhoud met mij, maar ik moet tot mijn leedwezen verklaren, dat ik weiger, op eenig voorstel van de heeren in te gaan! Dank zij onze kennismaking... in de steppen!”

DE HAVEN VAN NIJKERK. — NAAR DE SCHILDERIJ VAN ANDRIES VERLEUR.

HET HERVONDEN GOUDLAND

Een verhaal uit Zuid-Arabië
door NIELS MEYN

Geautoriseerde vertaling uit het Deensch

10)

Professor Oakland vertaalde het stuk en schreef het op een groot akte-vel met sierlijke Arabische karakters. Vervolgens zetten al de leden der expeditie er hun naam onder en bracht Heavenson het naar de kleine vesting. Een kwartier later kwam hij terug met het verblijvend bericht, dat de voorwaarden waren aangenomen.

Men brak terstond op en marcheerde in gesloten colonne over de brug en kreeg zonder moeite toestemming om door de breede poort van het fort te trekken. De weg ging verder tusschen twee hoge, dikke muren, die steeds dicht naar elkaar toe kwamen, zoodat de uitgang slechts een nauwe opening was, waar een kameel met bepakking maar juist door kon. Een ongehoofdelijk slim uitgedachte constructie, waardoor iedere vijandelijke macht, die zou trachten stormenderhand binnen te dringen, onverbiddelijk vernietigd moest worden. Het kon niet anders, of een dicht aaneengesloten troep krijgsvolk moest in de wigvormige ruimte beklemd raken en nog sterker opeen gedrongen worden door de van achteren opstuwende massa's. Ze zouden daardoor een gemakkelijke prooi worden voor de verdedigers van de vesting, die hen van beide zijden vanaf de torens zouden kunnen bestoken met werptuigen en steenen.

„Een verduiveld sluw uitgedachte val, dien ze je hier zetten,” vond Clarcke, toen hij door het hooge poortgewelf ging.

„De architect, die deze muren gebouwd heeft, was niet de eerste de beste,” zei Elver goedkeurend.

„Er hadden eigenlijk inscripties op moeten staan,” vond de professor, die vol belangstelling zijn oogen langs de gladde muren liet gaan, die opgetrokken waren uit reusachtige steenklompen.

Eindelijk waren ze binnen en legerden zich aan den anderen kant van het fort, dicht bij een palm-boschje. Clarcke gaf bevel om de kameelen te laten drinken en te voederen, maar hun niet de bepakking af te nemen.

„We moeten dadelijk verder als 't gevecht uit is,” zei hij kortaf, „we verspillen waarachtig al tijd genoeg met die gekke streken.”

„Denkt u heusch niet aan de mogelijkheid, dat onze vriend Stringer de klappen zou kunnen krijgen?” vroeg de ingenieur.

„Ja zeker, heb ik daaraan gedacht,” antwoordde Clarcke met een zelfbewusten glimlach, „en ik heb ook mijn maatregelen genomen voor dat geval.”

Elver wilde iets zeggen, maar juist op dat oogenblik ging de smalle poort van een der vleugels van de vesting open, en trad een schaar rijk getooide krijgslieden naar buiten.

Voorop liep de reusachtige aanvoerder, gekleed in een verblindend witten kaftan en met een groenzijden tulband op, versierd met een wuivende pauweveer, die werd vastgehouden door een fonkelenden diamanten gesp.

Twee zwarte slaven hielden een baldakijn hoog boven zijn hoofd, terwijl een derde hem met een bonten waaier koelte toewuifde. Aan elken kant ging een soldaat, die zijn blinkende wapens droeg, een gouden helm, eindigend in een punt, een met goud ingelegd schild, een lans en een breed spiegelblank, krom zwaard.

Zelf was de hoofdman slechts gewapend met een langen, krommen dolk waarvan de scheede in een breede, groenzijden sjerp stak.

„Een gewone „nikker”, zooals Mr. Clarcke hem gelieft te noemen, is hij toch niet,” merkte Elver op, toen de donkere hoofdman naderbij kwam.

Hij stapte voort in fiere houding en met opgeheven hoofd. De lange, zwarte baard was zorgvuldig gekruld, de neus was krom als een adelaarssnavel en de gitzwarte oogen fonkelden als gloeiende kolen.

Hij maakte een hoofsche buiging en bracht den rechterarm aan de borst en aan 't voorhoofd. Daarna ontdeed hij zich van den witten kaftan en was toen slechts bedekt met een dun lendenkleed van gele zijde.

Stringer liet zijn khaki-jasje afglijden en trok zijn

hemd uit; toen trad hij vooruit in zijn wit linnen broek die werd opgehouden door een leeren riem.

't Waren twee prachtige mannegestalten, die daar met trillende spieren in 't helle zonlicht tegenover elkaar stonden. De vreemde aanvoerder won 't in lengte, maar daarentegen was Stringer steviger gebouwd. Ze weken even achteruit en begonnen toen, met korte, vlugge passen, om elkaar heen te draaien, als 't ware elkanders krachten met de oogen metend.

„Kom maar op!” riep opeens Stringer en hief de handen tot den aanval. De tegenpartij stootte naar voren en viel uit, maar rende met zijn gezicht tegen Stringers vooruitgestrekte vuist aan.

Eer hij tot bezinning kwam kreeg hij den tweeden stoot tegen 't middenrif en wankelde hijgend en ont-hutst achteruit.

Maar Stringer volgde hem niet. Hij was ten hoogste verbaasd en 't werd hem duidelijk, dat er geen sprake was van een gemakkelijke overwinning. Zijn stoot tegen de maag van zijn tegenpartij was met ontzettende kracht aangekomen en toch was de ander niet omgevallen.

Een gevaarlijk beroep.

Van de bevolking die aan de steile kusten van Engeland woont, voorziet een groot gedeelte in haar levensonderhoud door het verzamelen van de eieren, die de meeuwen in hun tegen de rotsen gebouwde nesten leggen. Een drietal mannen, boven op de rots, houdt het touw vast waaraan een ander met een mand bij zich afzakt. Er is natuurlijk heel wat kracht en behendigheid en... moed voor noodig om in zoo'n gevaarlijke positie zijn arbeid te verrichten.

De schok was gebroken door een ijzerhard spierpantser. Hij had te doen met een door en door geharden krijgsman, een kerel uit één stuk. Een man, wiens spieren nooit den verslappenden invloed van genotmiddelen, van welken aard dan ook, hadden ondervonden, iemand die zich getraind had door de vermoeienissen en ontberingen der woestijn. Zelfs al was hij niet bekend met al de trucs en finesses van het edele vuistgevecht, hij was in elk geval een tegenpartij waarmede wel degelijk rekening moest worden gehouden.

Dat zou Stringer ondervinden. De hoofdman schepte even adem en veegde 't bloed van zijn gezicht; toen stiet hij een doordringenden strijdkreet uit en kwam als een orkaan op Stringer afgesuisd. Deze kon aan geen aanvallen meer denken maar had al genoeg te doen met zich te verweren. De armen van zijn tegenpartij waren als ijzeren stangen die bliksemsnel en met onweerstaanbare kracht neerbeukten. Hij had eenvoudig geen gelegenheid om terug te slaan. De gruwzame vuisten vingden handig de afweerstooten op en Stringers lijf was weldra bont en blauw.

Eindelijk kreeg hij een slag vlak in zijn oog, zoodat de zon tot een regen van fonkelende, dansende sterren scheen te worden. Hij stiet een doordringend indianengehuil van woede uit en, alle gevechtsregels en boksmethodes volkomen negeerend, zwaaide hij de armen alsof 't molenwieken waren en liet hij de gebalde vuisten als mokers neerdalen.

De twee kampioenen dropen van 't zweet, dat met bloed vermengd op hun gezichten plakte. Als een paar brommende wilde dieren draaiden ze om elkaar heen met schorre, knorrrende keelgeluiden, terwijl hun rollende oogen elkaars kwetsbaarste plekken zochten.

Toen kwam de eindstrijd. Brullend wierpen ze zich op elkaar, en sloegen en schopten als bezetenen.

Stringers rechtervuist boorde zich in 't oog van den hoofdman en deze sloeg Stringers bovenlip stuk en stootte hem twee voortanden uit. Vlak daarop kreeg Stringer een dreunenden slag tegen den slaap, dien hij, — half in den blinde — beantwoordde met een schop tegen de buik van zijn tegenpartij, maar een seconde later, terwijl hij nog niet vast op de beenen stond na den geweldigen schop, dien hij gegeven had, beëindigde de Arabier den strijd met dezelfde tactiek waarmede Stringer hem geopend had, diende Stringer een hevigen slag tusschen de oogen toe en vervolgens stiet hij hem met volle kracht de gebalde vuist in den hartkuil.

Als een geslachte os viel Stringer neer en al de zwarte krijgers barstten in een woest gejuich los.

De hoofdman wankelde naar zijn baldakijn terug, waar twee slaven gereed stonden met waschbekken en handdoek. Hij wees ze echter af en zond ze naar zijn gevallen tegenpartij, die ze nog eerder dan Holst en de anderen bereikten. De twee zwarten tilden Stringer op, wuschen zijn gezicht af, goten vervolgens het koude water over zijn pijnlijk brandend lichaam en hielpen hem weer op de been.

Hij wankelde als een boom in den storm en streek verward over zijn gezwollen gezicht. Toen spuwde hij zijn beide voortanden uit en vloekte lang en hartgrondig.

„Nou jongens, gaan we verder,” kwam 't er eindelijk met gesmoorde stem uit.

„Er op in, kameraden,” riep een van de manschappen en zijn oproep werd met luiden bijval begroet. Ze hadden allen in de uiterste spanning den strijd gevolgd en waren woedend over Stringers nederlaag. Ze waren bezielde door 't zelfde gevoel, dat Amerikaanse sportslui er toe aandrijft onschuldige negers te lynchen, omdat een zwarte bokser een blanke heeft verslagen.

Maar Clarcke hield hen met een luiden uitroep tegen. „Laat die negers met rust. 't Moet nu uit zijn met die gekke streken, we moeten verder.”

„Ja maar het verdrag,” protesteerde de zendeling, „U wilt toch zeker uw woord houden?”

„Natuurlijk wil ik dat,” antwoordde Clarcke, „ik heb gezegd ermee accoord te gaan, dat de overwonnen partij terstond zou opbreken en aftrekken. Wij hebben klopp gehad, en dus trekken wij af. Er staat echter niets van, welken weg we moeten volgen.”

„Dat is niet eerlijk,” riep professor Oakland, „dat is schandelijke woordverkrachting.”

„U moest u schamen,” riep de zendeling. Elver nam zijn pijp uit den mond en spuwde ver voor zich uit. Dat was zijn bijdrage tot de beoordeeling van Clarcke's optreden.

„Mr. Clarcke handelt volkomen correct,” beweerde Holst, „hij treedt precies in 't voetspoor van het blanke ras. En uit een historisch oogpunt beschouwd, hebben de blanken over de gansche wereld altijd een schitterend voorbeeld gegeven — vooral aan de gekleurde rassen.”

Clarcke trok een gezicht. „Hoor eens,” zei hij, „we zijn 't er allen over eens, dat we tot elken prijs verder moeten. Bloedvergieten wil ik liever vermijden, daarom heb ik me niet tegen de heele comedie verzet. Maar die is nu uit en daarmee is deze zaak uit de wereld.”

„We krijgen langzamerhand een schitterende reputatie,” zie Elver, „maar om aan al dat verduivelde geklets een eind te maken, zeg ik, dat ik ten minste van plan ben mijn woord te houden.”

„En ik ook,” riep Holst.

Clarcke haalde de schouders op. „'t Is een reuze stommiteit, maar gaat uw gang, wat mij betreft. U weet, welken weg wij nemen. Vindt u een anderen overgang van de kloof, dan zal 't me genoegen doen, als u zich weer bij ons aansluit. Zijn er nog meer, die liever met deze heeren meegaan?”

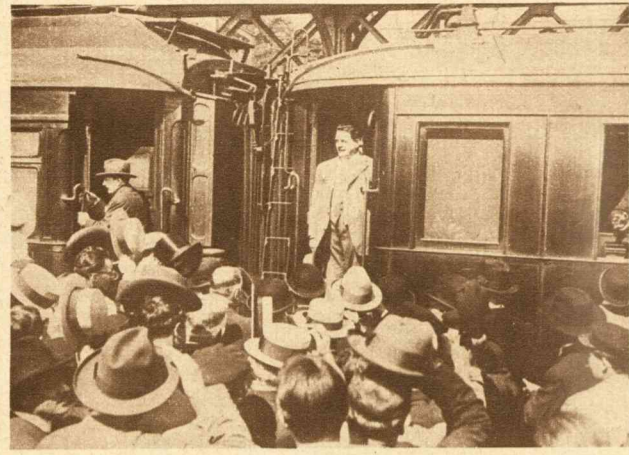
Niemand antwoordde dadelijk, maar na een oogenblik trad kapitein Billstone vooruit: „U hebt 't helemaal mis, heeren,” riep hij. „Overal waar ik gevaren heb, kunt u navragen of John Billstone al of niet een man van zijn woord is. Maar tegenover zwarten en Chineezers en zulk soort mag een mensch toch heusch wel doen zooals hij wil. Wanneer je die zwarte apen niet een beetje bij den neus mag hebben, dan geloof ik, dat je, als blanke, erg in de verdrukking zoudt komen.”

Elver haalde de schouders op en verwaardigde zich niet, hem te antwoorden. Hij ging naar 't kamp, nam een kameel bij den teugel en gaf bevel om het dier met levensmiddelen, wapens en gereedschappen te beladen. Toen knikte hij Clarcke toe en wenkte Holst om mee te gaan.

(Wordt vervolgd.)

Van Heinde en Verre

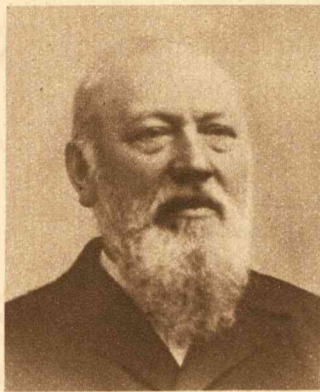

De helden der Zee.

Links: De eerste hoofdbestuursvergadering van het Dorus-Rijkers-Fonds. V.l.n.r. (zittend) de heeren: W. F. La Lau, Mevr. G. A. de Jong-de Ruyter, Henri ter Hail (voorzitter), P. J. Jager, Levy Grimwald. Staand, zelfde volgorde: Egner, H. W. L. van Meeuwen, H. J. M. M. Alink. Rechts: De hulding te 's-Gravenhage van Dorus Rijkers, den bekenden redder, met zijn helpers. V.l.n.r.: Dorus Rijkers, Jan Bijl, Dirk Kuipers, Diedenhoven, Klaassen.

Herriot vertrekt naar Londen.

De fransche minister-president Herriot op het Gare du Nord te Parijs bij zijn vertrek naar Londen.

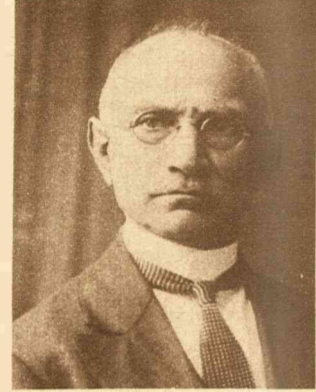
W. A. G. Perks †

Op 87-jarigen leeftijd is te Utrecht overleden de heer W. A. G. Perks, die 52 jaar lang aan de Munt werkzaam was.

Een vijftigjarig jubileum

Een groep der leden van de zangvereniging „Alkmaar en omstreken” van de Maatschappij tot Bevordering der Toonkunst en van het „Alkmaarsche Strijkorkest” die ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan op 4 Juli e.k. een uitvoering zullen geven van Haydn's Jahreszeiten. (foto Ch. Abraas)

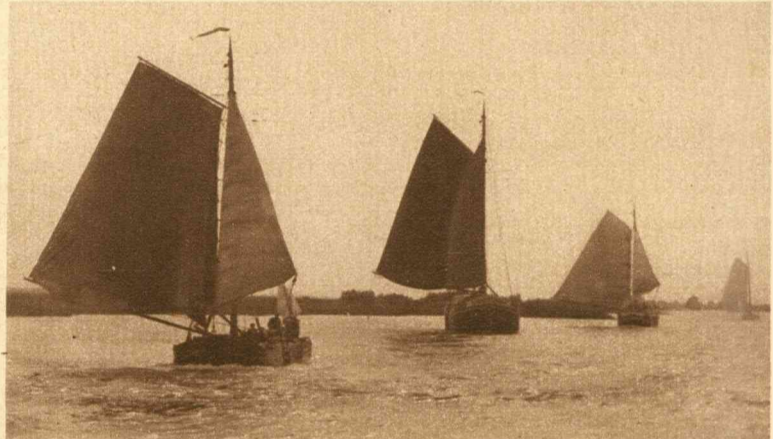
J. W. Boerman †

Te Dordrecht is op 59-jarigen leeftijd overleden de heer J. W. Boerman, directeur der Gemeentelijke Kweekschool voor Onderwijzers aldaar.

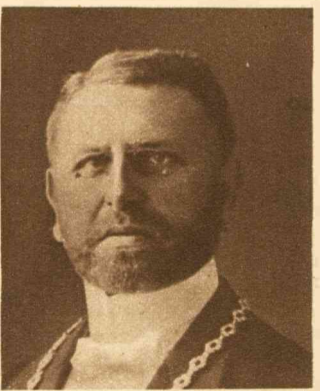
Links: **Botsing tusschen trein en tram.**

Tusschen de electriche tram Den Haag-Katwijk en den trein Utrecht-Leiden had Maandagavond nabij laatstgenoemde stad door een verkeerd sein een botsing plaats, die gelukkig slechts materiele schade veroorzaakte. Onze foto geeft een goed denkbeeld van de aangerichte verwoesting.

Rechts: **De omstreken v. Dordrecht.**

Op uitnodiging van B. en W. van Dordrecht maakten een aantal journalisten en fotografen Zaterdag l.l. een boottocht in de omgeving der stad, die zich zoo uitnemend leent voor watertoerisme. Onze foto geeft een aardig riviertafereltje weer op de Nieuwe Merwede.

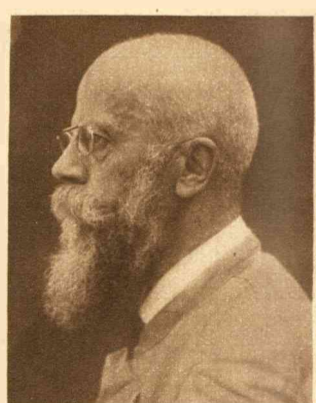
J. F. A. Dohmen.

De heer J. F. A. Dohmen, burgemeester van Meerssen, die wegens gezondheidsredenen als zoodanig ontslag heeft gevraagd.

De Vereeniging van Nederlandsche Gemeenten.

hield de vorige week te Leeuwarden haar algemeene Vergadering. De vereeniging maakte een uitstapje naar Grauw, waar bovenstaande foto genomen werd.

Prof. Dr. C. A. Verrijn Stuart, die tot doctor honoris causa in de Staatswetenschappen aan de Universiteit te Jena benoemd werd.

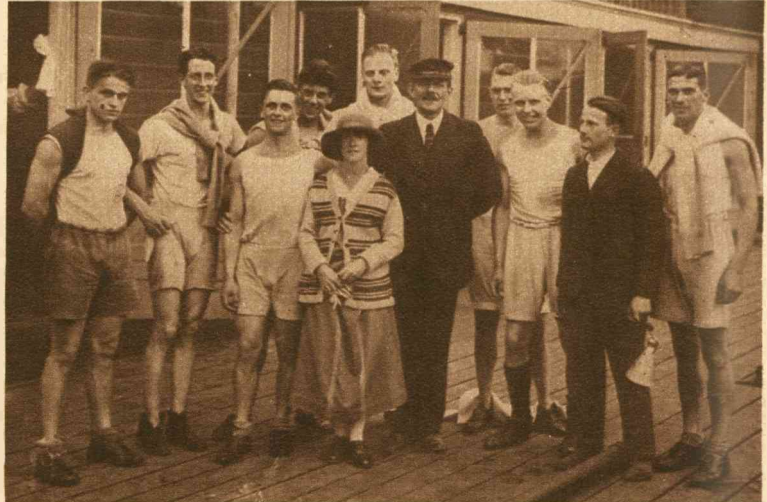

Dr. Em. Lasker,

die op het schaaktornooi te New York onlangs het wereld-kampioenschap behaalde, werd 28 Juni l.l. in Hotel De Roode Leeuw te Amsterdam gehuldigd.

De Meelmolen „De Dood” in feestdos ter gelegenheid van het concours van het Zaandijksche Fanfare Corps, dat 21 en 22 Juni l.l. zijn 35-jarig bestaan vierde.

Om den Telegraaf-Beker.

De acht van de Hoop, die de race met 3/4 lengte won en daardoor den Beker verwierf.

VOOR ONZE HUISMOEDERS

Recepten.

Amandelkoekjes.

Benodigd: 150 gram bloem, 100 gram boter, 100 gram suiker, 1 ei, 1 eierdooier, 20 amandelen.

Bereiding: De boter tot room roeren, het ei, den eierdooier, de bloem en de suiker er door mengen. De massa op een beboerd bakblik uitspreiden, met een nat mes glad maken; de amandelen pellen, in dunne snippers snijden, over het deeg strooien en dit in een matig warmen oven lichtbruin en gaar bakken. Het nog warme gebak in ruitvormige koekjes snijden, welke vóór bekoeling van het bakblik genomen worden.

Croquetten van gaar kalfsvleesch.

Benodigd: 375 gram fricandeau of schijf, 55 gram boter, 50 gram bloem, 1 dL. bruin van kalfsjus, 3 dL. water, 10 gram gelatine, zout, peper, nootmuskaat, ui, paneermeel, peterselie, 1 eierdooier.

Bereiding: Een klein stukje ui, zeer fijn gesnipperd, fruiten in de boter, de bloem toevoegen en 2 à 3 minuten laten meefruiten; er met den bouillon een sausje van koken. Dit vermengen met de gelatine, den eierdooier, peper, nootmuskaat, zoo noodig zout en het gehakte vleesch. De massa op een bord of schotel uitspreiden. Is het mengsel geheel stijf geworden, dan het in ongeveer gelijke deelen verdeelen en aan elk deel met twee eetlepels ongeveer den vorm van een croquet geven. Deze vormpjes op een stuk grauw papier in paneermeel schudden, ze met de hand op een steenen tafel of op een stuk grauw papier verder vormen, vervolgens door eiwit en paneermeel halen (men moet vooral zorgen, dat de punten goed in aanraking met eiwit en paneermeel komen) en de croquetten met den croquettenlepel of een schuimspaan, één voor één, in heet frituurvet leggen en vlug bruin bakken.

Een vleeschschotel met een net gevouwen vingerdoekje bedekken, hierop de croquetten opstapelen in den vorm van een pyramide en ze garneren met gefruite takjes peterselie.

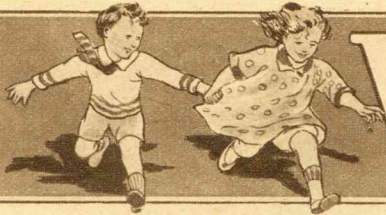
De nieuwe Mode.

De beroemde filmspeelster Ossi Oswalda in een huisjaponnetje van bont-gekleurde zijde.

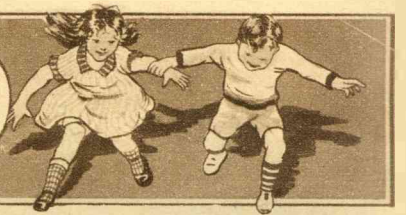

De nieuwe Mode.

De Lamé-blouse met korte mouwen wordt, vooral in Weenen, veel gedragen. Het kleine zwarte hoedje, gearneerd met een verguld plaatje, doet er heel aardig bij (Van onze mode-correspondente te Weenen, Frau Claire Patek).

VOOR DE JEUGD

VAN EEN KLEINEN JONGEN DIE GRAAG GROOT WERD.

Het onweer was voorbij en het regende nog zacht. Leo liep in den tuin rond en liet de lauwe regendruppels op zich neervallen. Grootmoeder was gewoon te zeggen:

„door meiregen groeit men”, en Leo wilde graag heel gauw groot worden, opdat Oom Frits niet langer „peuter” tegen hem zeggen zou. Sedert Leo school

ging, vond hij „peuter” afschuwelijk.

„Leo, je moet naar bed!” riep moeder.

Aandachtig keek hij naar zijn beenen: zij waren niet langer geworden, zijn broekspijpen kwamen nog steeds tot aan zijn knieën. Heel veel scheen de meiregen toch niet te helpen. Moeder riep nu voor de tweede maal en Leo sloop mismooedig het huis binnen.

Het was zoo heet in zijn kamertje, dat hij den slaap niet vatten kon. Onrustig keerde hij zich om en om. Daar tikte iemand tegen de ruiten. Hij sprong op en keek naar buiten. Daar zag hij Prins, het rijpaard van oom Frits, die hinnekend riep: „Spring op m'n rug, Leo, spring op m'n rug.”

De kleine jongen sprong op den rug van het paard, dat in

kleinen ruiters naar den onweersburg. Het Onweer was met hagelsteenen aan 't kegelen. Sjongens wat een lawaai was dat!

„Zeg, Roempoempel,” schreeuwde Leo, „houdt eens op met dat geraas, dat ik eens met je praten kan!”

„Wat wil je dan?” vroeg het Onweer

„Ik wil je een rommelpot geven, waarmee je om het hardst brommen kan,” zei Leo, „als je mij dan zegt, hoe ik snel groot kan worden.”

„Dat weet ik niet,” antwoordde het Onweer. „Maar omdat ik dien rommelpot graag hebben wil, zal ik je bij mijn broeder den Bliksem brengen, die is knapper dan ik.”

De Bliksem maakte juist turnoefeningen. Hij sprong in zijn huis van den kelder naar den zolder en omgekeerd. Leo werd van het zien duizelig.

„Zeg, Zigzag, sta eens een oogenblikje stil, opdat ik met je praten kan,” smeekte hij.

„Wat moet je van me?” vroeg het Hemelvuur.

„Ik wil je een vossestaart geven, die even vurig is als gij,” zei Leo. „Als je mij dan zeggen wilt, hoe ik snel groot wordt.”

„Da's heel eenvoudig,” lachte het Hemelvuur, dat wel zin had in den vossestaart. „Let op, dat doen wij, zóó!” Hij voer Leo door de leden en rekte die en Leo groeide en groeide. Hij werd eerst zoo groot als een eikeboom, toen als een kerktoren, daarna schoot hij met zijn hoofd door de wolken en botste met zijn neus tegen de maan.

Patsch! klonk het en de maan gaf hem een oorvijs. Daarvan werd Leo wakker....

De zon scheen in de kamer. Oom Frits stond voor zijn bed en kletste hem met een natte spons in het gezicht.

„Jongen, wordt je dan nooit wakker!” riep hij lachend uit.

„Als u wist wat ik gedroomd heb,” zei Leo, en hij vertelde het zijn oom die zei: „Voortaan noem ik je geen „peuter” meer. Een peuter kan niet tot de maan reiken. Wie zulke voorname lui als Onweer en Bliksem tot vrienden heeft, verdient een beteren naam.”

Dienzelfden morgen kwam Leo in de dorpsstraat Hannes achterop. „Hél Hannes!” riep hij.

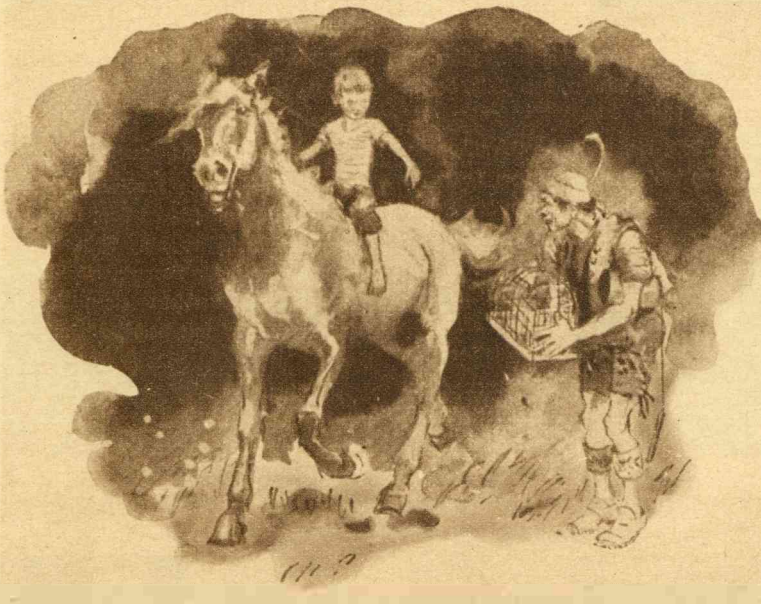
Hannes draaide zich om; in zijn handen had hij een groote muizenva.

„Waar ga je heen? Ga je weer de duisternis vangen?”

Hannes lachte dom. „Neen, muizen, in den stal, bij Prins.”

„Dan ga ik met je meel Dat was mooi vannacht, niet waar?”

OOM TOM.

„Wat doe je hier, Hannes?” vroeg Leo nieuwsgierig.

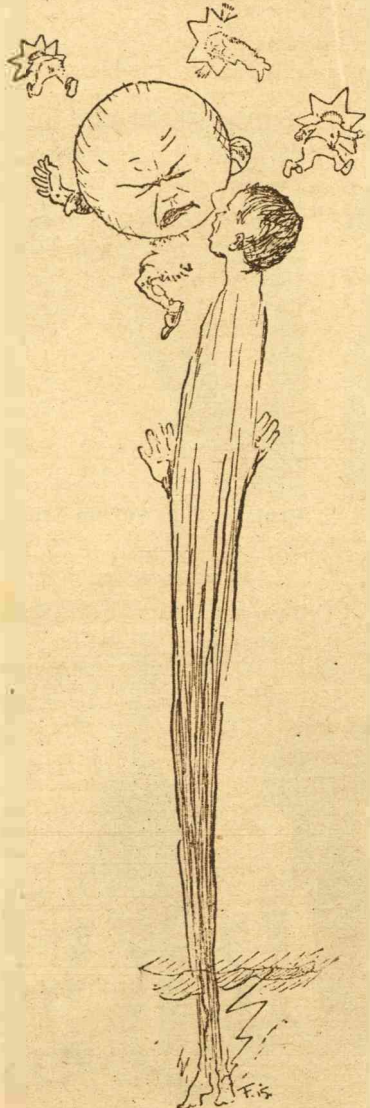
draaf de straat afliep naar het bosch toe. Daar kwam hij in een der donkere lanen Hannes tegen, met een groote val in de hand en een rommelpot onder den arm.

„Wat doe je hier, Hannes?” vroeg Leo nieuwsgierig.

„Ik ga de duisternis vangen,” antwoordde Hannes. „Mijn vrouw klaagt, dat zij zooveel petroleum verbrandt. Nu heb ik mij een rommelpot aangeschaft, als ik dien laat brommen, wordt de duisternis bang en komt niet bij ons. Maar zoodra ik hem wegleg, is ze er weer. Nu wil ik ze in deze val vangen en mors-dood slaan, dan blijft het altijd licht en mijn vrouw hoeft geen petroleum te koopen.”

„Ik geloof, dat de duisternis moeilijk te vangen zal zijn,” meende Leo. „Weet je wat, Hannes, vang liever de vos, die je vrouws ganzen steelt. Dat is gemakkelijker en daarover zal ze even blij wezen.”

„Best,” zei Hannes en hij ving den vos. Leo kreeg voor zijn goeden raad den staart van den vos en den rommelpot. Hannes ging naar huis en het paard draafde met zijn

Patsch! klonk het en de maan gaf hem een oorvijs.

Een Amerikaan op avontuur

Naar het Engelsch van
GEORGE BARR McCUTCHON

25)

„Heb het hart niet, dien toast te drinken!” riep hem een opgewonden stem in het Duitsch toe. De prins keerde zich om en zag een toornig gelaat vlak bij het zijne, en een paar grijze oogen die vuur schoten.

„Wat bedoelt U?” vroeg hij, toen zijn verbazing had plaats gemaakt voor woede.

De overige leden van het gezelschap stonden als verbijsterd.

„Ik bedoel dat je spreekt over de prinses van Graustark. Begrijp je dat, ellendige lafaard?”

„O,” schreeuwde de prins, achteruit deinzend en onwillekeurig grijpend naar zijn sabel die hij niet om had. „Dat zal je mij betalen. Ik zal je leeren iemand lastig te vallen!”

„Ik zal je nog meer beleedigen, om mogelijk misverstand te voorkomen,” riep Lorry woest en sloeg den prins met de vuist op den mond, zoo geducht, dat zijn Koninklijke Hoogheid een eind verder onder een tafel terecht kwam.

In een oogenblik was het koffiehuis in rep en roer. De verbijsterde Axphaniërs kwamen tot zichzelf, en deden gezamenlijk een aanval op den driftigen Amerikaan. Hij sloeg er nog een tegen den grond. Harry Anguish liet zich ook niet onbetuigd, en eindelijk kwamen de Graustarkers en de kelleners tusschenbeide. Alles was in een oogenblik afgeloopen, doch het bleef een historie, waarover het nageslacht nog zou spreken. Een prins van den bloede in het openbaar aangevallen! Met de hand voor den mond kwam Lorenz, met behulp van zijn vrienden, weer overeind. Zijn lippen en kin bloedden; het bloed liep op zijn overhemd. Hijgend stond hij eenige oogenblikken in het spottend gezicht van Lorry te staren.

„Ik ben Lorenz van Axphanië, mijnheer,” sprak hij met van onderdrukke woede trillende stem.

„Het zal mij een genoegen zijn U te dooden, Lorenz,” zeide zijn tegenpartij, zich houdende alsof hij geen begrip had van de gepleegde majesteitsschennis.

Bleek en ontsteld trok Anguish hem weg. De prins, gevolgd door zijn makkers, verliet vóór hen het koffiehuis. Dicht bij de deur stond prins Gabriël en Anguish bespeurde iets als zegepraalende blijdschap in zijn blik.

„Goede hemel, Lorry, dat wordt een duel. Weet je dat niet?” riep hij, toen zij de trap naar hun kamer opgingen.

„Zeker weet ik dat. En ik zal dien schurk dooden,” zei Lorry, luid genoeg om door de geheele zaal gehoord te worden.

Hij was buiten zichzelf van opgewondenheid en Anguish had meer dan een half uur noodig om hem tot rede te brengen. Langzamerhand werd hij kalmer en toen verliet zijn zelfbeheersching hem niet meer.

„Kies pistolen, op tien pas, morgenochtend acht uur,” zeide hij onverschillig, toen een tikje op de deur de van de getuigen van den prins aankondigde.

Anguish liet twee goed gekleede heeren binnen, die in het koffiehuis bij den prins aan de tafel hadden gezeten. Zij stelden zich voor als de hertog van Mizroz en den kolonel Attobawn. Hun bezoek was kort, formeel en beslissend.

„Wij vernemen dat gij personen van aanzien zijt in uw land?” begon de hertog.

„Wij zijn zonen van kooplieden,” antwoordde Anguish.

„O, juist, daar heb ik toch geen verstand van. Maar Zijne Hoogheid is genegen om zijn rang ter zijde te stellen, en U een ontmoeting toe te staan.”

„Ik ben verrukt over de nederbuigende goedheid van Zijne Hoogheid, die ik volkomen begrijp,” merkte Anguish aan.

„Welnu heeren, wat valt er te bepalen?”

„De keus der wapens.”

Toen Anguish verklaarde dat zijn lastgever pistolen koos, kwam er een eigenaardige glans in de oogen van de Axphaniërs en zij schenen tevreden te zijn.

Gedurende dit korte, doch zeer belangrijke gesprek, trad kolonel Attobawn op als tolk. Lorry zat in de vensterbank strak naar buiten te kijken in de duisternis. De bezoekers vertrokken spoedig, met de afspraak, dat het prins Lorenz zou behagen, den volgende mor-

gen om acht uur, in het dal achter het kasteel, twee mijlen van de stad, een samenkomst te hebben met den heer Lorry. In Graustark was geen wet, die het duel verbood.

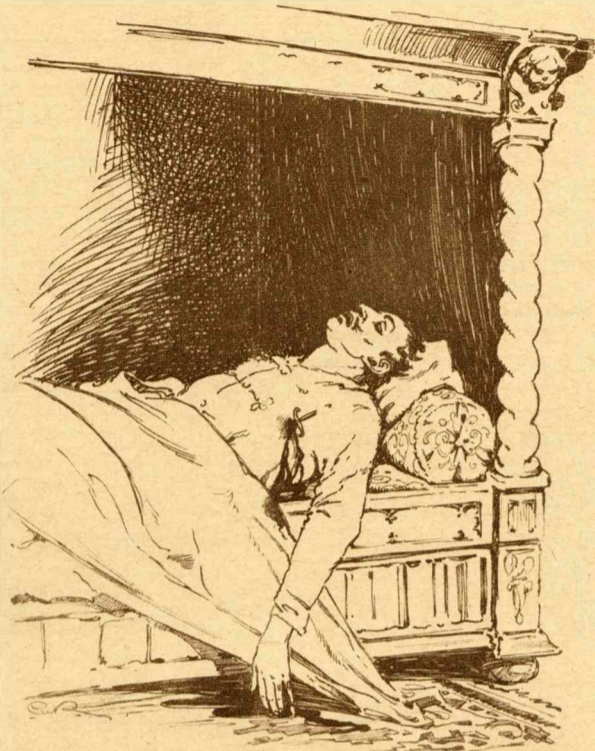
„Nu ben je er bij, oude jongen,” zeide Anguish somber en droefgeestig zijn vriend aanstarend.

„Maak je over mij niet ongerust Harry. Deze zaak kan slechts op één wijze eindigen. Zijne Koninklijke Hoogheid is ter dood veroordeeld.”

Lorry sprak met de ernst en overtuiging van iemand, die in de toekomst kan zien.

Kalm zette hij zich aan het schrijven van eenige brieven, niet om afscheid te nemen, maar om aan enkele menschen de oorzaak van het duel mee te deelen, en te zeggen, dat hij zich verheugde in de kans die zich had aangeboden. Een van die brieven was gericht aan zijn moeder, een aan den vader van prins Lorenz en den laatste aan de prinses van Graustark. Eerst na middernacht was Lorry gereed en klopte aan de deur van zijn secondant.

„Ik vertrouw je deze brieven toe, Harry,” zeide hij.

Lorenz lag te bed, ontkleed en met bloed bedekt — dood. In zijn slaap was hem een dolk in zijn hart gestoken...

„Jij moet zorgen dat zij morgen verzonden worden.” Toen ging hij naar bed en sliep in.

Om zes uur riep zijn secondant hem. Haastig kleedden zij zich en maakten zich gereed voor een rit naar het dal. Zij zouden hun nieuwe Engelsche revolvers gebruiken, en om zeven uur zou in een zijstraat een rijtuig op hen wachten.

Zij hoorden beweging in het hotel en vreesden, dat de andere gasten van het duel gehoord hadden en nu de partijen zouden volgen naar de afgesproken plaats. Er werd gepraat, heen en weer geloopt, met deuren geslagen, en dit werd nog erger, toen de beide mannen in de hall verschenen. Tot hun verbazing zagen zij half gekleede mannen en vrouwen overal staan of opgewonden rondlopen. Politieagenten in witte uniform vertoonden zich in de hall; militairen, zoo uit hun bed, zonder das om en blootshoofds, kwamen aanstormen. Er werd geroepen en geschreeuwd en wat nog erger was, angstig gekeken en gefluisterd.

„Wat zou er gebeurd zijn?” vroeg Lorry en bleef bij de deur stilstaan.

„Brand is er niet. Kijk eens! Naar de deur van die kamer schijnt alles te vliegen. Wacht, ga er niet heen Lorry. Er kon eens iets wezen wat je zenuwachtig maakt en dat mag niet gebeuren. Laat ons deze trap afgaan — dan komen wij, geloof ik, in een zij-uitgang.”

Zij waren halfweg de trap, toen een rumoer boven hun hoofd hen deed weifelen tusschen nieuwsgierigheid en gezond verstand.

„Zij komen hierheen!”

„Hoor dat geschreeuw eens! Wat kan, voor den duivel, de oorzaak zijn van al dat leven?”

Een half dozijn politieagenten vertoonden zich boven aan de trap. Toen zij de Amerikanen zagen boven zij staan en keerden zich om, alsof er uit de tegenovergestelde richting een vijand naderde. Baron Dangloss kwam tusschen de witte jassen te voorschijn en riep de Amerikanen iets toe. In een oogenblik was hij bij hen; zijn gewoonlijk hooggekleurd gelaat werd van rood, wit, angstig vloog zijn blik heen en weer tusschen de groep boven aan de trap en de verbijsterde Amerikanen.

„Wat is er aan de hand?” vroeg Lorry.

„Daar! Zie zelf!” riep Dangloss, want juist begon er een kloppartij tusschen de politie, door eenige soldaten versterkt en een schreeuwende, woedende troep Axphaniërs.

Dangloss duwde zijn tegenstribbelende vrienden door een kleine deur, en nu waren zij in de bagagekamer van het hotel. Op al hun vragen gaf hij geen antwoord, doch duwde hen weer door een andere deur, een trapje af en een zijstraat in. Daar stonden eenige politie-agenten te wachten, en eer zij ook maar een flauw begrip hadden van hetgeen hen overkwam, stormden zij met de agenten een steegje door, alsof alle duivels hen op de hielen zaten.

„Wat drommel beteekent dat?” vroeg Lorry terwijl hij trachtte iets langzamer te loopen.

„In 's hemelsnaam, wees bedaard! Wij meenen het goed met U. Als wij den toren kunnen bereiken, waar U veilig is, zal ik U alles uitleggen,” hijgde de chef.

Eenige oogenblikken later waren zij binnen de poorten van de gevangenis.

„Is dit een afgesproken plan om het duel te verhinderen?” vroeg Lorry aan Dangloss, die doodop een steen was neergevallen en zijn voorhoofd afdroogde. Zoodra hij genoeg op adem was gekomen, vertelde hij hun iets, dat hen beiden deed opspringen.

„Er zal geen duel plaats vinden. Prins Lorenz is dood!”

„Dood?!”

„Dood in zijn bed gevonden, met een dolk in het hart!” hernam de chef.

Nu deelde hij hun de geheele geschiedenis mede. Even vóór zessen was Mizroz naar de kamer van den prins gegaan. De deur was dicht, maar niet op slot, zooals hij bemerkte na herhaaldelijk aangeklopt te hebben. Lorenz lag te bed, ontkleed en met bloed bedekt — dood, zooals de ontstelde hertog na een haastig onderzoek bemerkte. In zijn slaap was hem een dolk in het hart gestoken. Het hotel werd in rep en roer gebracht, de politie geroepen, en de opgewondenheid had haar toppunt bereikt, toen de beide vrienden een paar minuten over zessen uit hun kamer kwamen.

„Maar wat hebben wij met die afschuwelijke zaak te maken? Waarom zijn wij zoo haastig hierheen gebracht als misdadigers?” vroeg Lorry met een gevoel van wrede blijdschap, omdat Lorenz dood was en de prinses dus ontslagen was van haar belofte.

„Waarde vriend,” zeide Dangloss langzaam, „gij wordt beschuldigd van den moord.”

Eenige oogenblikken bleven Anguish en Lorry sprakeloos. Toen kwam de tegenspraak, de woede en de bedreigingen, die Dangloss alle kalm aanhoorde. Ten laatste trachtte hij hen tot bedaren te brengen, wat hem gedeeltelijk gelukte.

„Mijnheer Lorry, de schijn is tegen U, maar U zult niet onrechtvaardig behandeld worden. Tot dusverre is U nog geen gevangene. In Graustark kan niemand, die van moord beschuldigd wordt en als men hem dien moord niet heeft zien plegen, wettig gevangengenomen worden, tenzij de aanklager in tegenwoordigheid van de prinses, die tevens Hoogepriesteres is, bij zijn leven wil zweren, dat hij den schuldige kent. De man die dit doet, verbeurt zijn leven, indien het blijkt dat de andere onschuldig is. Ik houd U hier, mijnheer, omdat dit de eenige plaats is, waar U veilig is. De vrienden van Lorenz zouden U verscheurd hebben, als wij U niet het eerst ontdekt hadden. U is niet gevangen, en U kunt vertrekken, als U dit verstandig oordeelt.”

„Maar, mijn lieve hemel, hoe kunnen ze mij beschuldigen? Ik wist niets van den moord, voordat ik hier was!” riep Lorry.

„Wees bedaard, mijnheer,” waarschuwde Dangloss. „Ik heb mijn eigen meening, maar ik ben niet van plan den eed te gaan afleggen bij Hare Majesteit. Luister: men heeft hooren zeggen, dat U hem zoudt dooden; U is den strijd begonnen, U waart de aanvaller en naar men zegt is er verder niemand op de wereld die belang bij zijn dood zou kunnen hebben. De man die den stoot toebrengt, is de kamer binnengegaan door de hall-deur en is weer op dezelfde manier vertrokken. Er liggen bloeddruppels op het tapijt in de richting van uw deur. Uw deurknop draagt de sporen van bebloede vingers door U — of iemand anders — er op gemaakt, bij het openen van de deur. Dit ontdekte ik en het overtuigde de vrienden van den prins van uw schuld. Toen wij de deur openden, was U weg. Toen gingen wij U zoeken, daarop kwam het gevecht boven aan de trap en het rennen naar de gevangenis. De reden waarom ik U uit de handen van de menigte redde, moet U duidelijk zijn. Ik heb mijn prinses lief, en ik vergeet niet, dat U beiden uw leven gewaagd hebt om haar te redden. Ik heb alles gedaan om U te beschermen. Wat zij in het hotel met mijn manschappen gedaan hebben, weet ik niet — misschien hebben zij hen wel doodgeslagen.”

(Wordt vervolgd.)

PANDER
G. ZONER

**DEN HAAG, AMSTERDAM
ROTTERDAM**
grootste Meubelfabriek van Nederland

**EENPERSOONS WIT IJZEREN LEDI-
KANT MET STAALDRAAD MATRAS** f 14.75

Door

Grapjes.

Hij: „Het is zonderling, maar hoe ouder wij worden hoe minder behagen wij scheppen in de dingen die ons in onze jeugd het grootste genot verschaften.”

Zij: „Dat is zoo. Vooral met verjaardagen.”

„Is Mevrouw thuis?”

„Ja, maar zij ontvangt vandaag niet.”

„Dat is dan juist goed. Ik kom niets brengen, maar iets vragen voor een nieuw ziekenhuis.”

Zij was boos omdat haar man te laat voor het diner thuis was.

„Je bent altijd te laat,” zei ze verontwaardigd. „Toen wij trouwden was je ook al te laat.”

„Ja,” antwoordde hij met een zucht, „maar niet laat genoeg.”

„Heb jij wel eens last van slapeloosheid?”

„En of! Soms doe ik urenlang des nachts geen oog dicht.”

„Arme kerel. Ik heb er ook zoo'n last van. Al een paar maanden. De dokter noemt het ‚neurio insomnia paralaxitis.’”

„Ik heb het zes maanden. Maar wij noemen het een baby.”

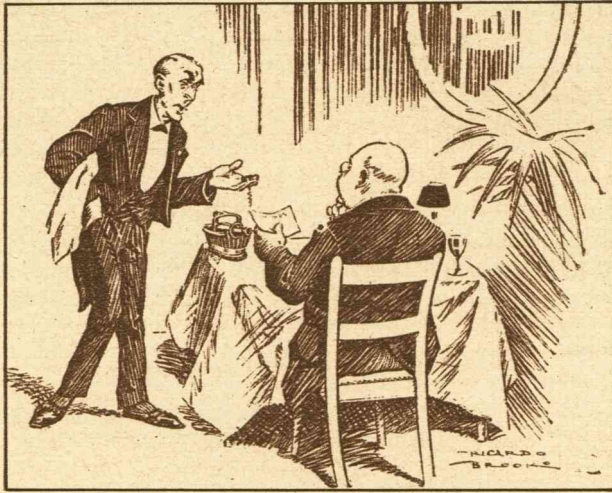
Geknipte vormen in Siertuinen.

Reeds in vroegere eeuwen werden geknipte vormen van heesters en boomen benut voor siertuinen. Vooral in de 18-de eeuw waren dusdanige vormen zeer in zwang en bezaten de talrijke buitenplaatsen langs de Vecht een groote vermaardheid door hun regelmatige, geknipte Buxus, Taxus, Linden, enz. Afbeeldingen van de tuinen dezer oude buitenplaatsen toonen veelal talrijke, keurig geknipte heggen, buxus en taxus in allerlei vorm, hetzij kogels, kubussen, pyramiden of in de gedaante van dieren: vogels, honden, enz. enz. Tenslotte ontastte het gebruik van geknipte heesters en boomen in een overdrijving.

Aalsmeer en Boskoop bezitten een wereldbekendheid door de mooie of origineele vormen, waarin aldaar de planten gekweekt worden. Ze vonden hun weg naar alle werelddeelen. Overigens zijn deze kweekproducten in den vorm van vogels, stoelen, enz. louter curiositeiten, en is hun aesthetische waarde zeer gering. Ze vormen hoogstens een attractie. Beduidend mooier en van werkelijk aesthetische waarde zijn de eenvoudige, doch smaakvol geknipte pyramiden, zuilen, kogels en kegels.

Voor regelmatigen tuinstijl zijn deze laatste vormen uitnemend geschikt; hetzij voor groote of kleine tuinen. Inmiddels strekt het tot aanbeveling om geen groote verscheidenheid van vormen in denzelfden tuin aan te brengen.

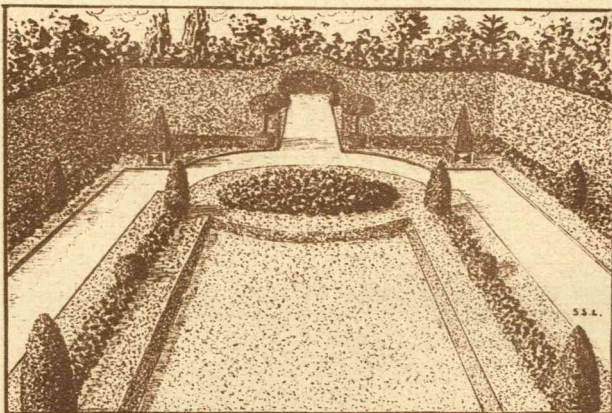
Soberheid en eenvoud zijn twee hoedanigheden van den regelmatigen tuinstijl en de eenvoudige geknipte vormen passen zich daarbij uitnemend aan.

Vertrouwelijke kellner: „Ik heb niet altijd zulke beenen gehad, mijnheer, maar veertig jaar lang flesschen open trekken hebben hun geschiedenis op mijn knieën geschreven.”

Voor onregelmatigen tuinstijl of den z. g. landschapstijl komen deze vormen absoluut niet in aanmerking, daar ze immers steeds een onnatuurlijk contrast blijven vormen met de losse, ongedwongen groepeerings- en plantengroei, welke dezen laatste stijl kenmerkt.

Een andere geknipte vorm, welke in de laatste jaren bij tuinaanleg steeds meer toepassing vindt, zijn de „heggen”, waarvoor in steeds meerdere mate de groenblijvende liguster gekozen wordt. De afscheidingen van voortuinen en poortjes

Geknipte vormen. Regelmatige Tuinstijl.

door heggen geven een landelijk cachet, vandaar dat bij den aanleg van tuindorpen een veelvuldig gebruik van heggen gemaakt wordt.

Ook velerlei andere groenblijvende planten kunnen voor heg gebezigd worden, zooals Taxus, Buxus, Hulst, Cupressus, Thuya, doch de liguster is verreweg de sterkste en de beste. De aankweek van bovengenoemde vormen is geen kwestie van een korten tijd, doch van jaren, soms zelfs van tientallen jaren.

Vandaar, dat de productiekosten voor den kweekster beduidend hooger zijn dan van de meeste andere gewassen.

S. S. L.

Tedereen

zelf geen sprake, wordt het uit de hand gedaan, in de donkere kamer, dan wordt in den regel de geheele film door een normalen ontwikkelaar gehaald en daarna gefixeerd. Gevolg: een paar goede negatieven, een paar slechte en een paar onbruikbare.

Om nu de meeste kans te hebben al onze negatieven zoo goed mogelijk ontwikkeld te krijgen gaan we als volgt te werk. We maken in 'n niet te ondiep bakje een slappen ontwikkelaar klaar, terwijl we in twee andere bakjes een normalen en een krachtigen ontwikkelaar gereed en een druppelfleschje 10% broomkali-oplossing bij de hand hebben. Verder een emmer met water en een schaar.

We rollen de film uit, verwijderen het zwarte papier en trekken haar, ze met beide handen aan de uiteinden vasthoudende, met de gevoelige laag boven, voorzichtig door den slappen ontwikkelaar. Mocht de film erge neiging tot krullen vertoonen, dan kan men haar eerst door het water halen, wat toch met het oog op gelijke dekking in den ontwikkelaar niet kwaad is. Al spoedig zullen de verschillende beeldjes zich beginnen af te teekenen. De schraal belichte zullen nauwelijks zichtbaar zijn, terwijl mogelijk overbelichte snel zullen opkomen. Zoodra we nu de afscheidingen kunnen zien, dompelen we het geheel in den emmer met water om af te spoelen en knippen daarna de verschillende opnamen van elkaar. Gedragen zich meerdere opvolgende beeldjes op dezelfde wijze, dan kunnen ze natuurlijk aan elkaar blijven en gelijk ontwikkeld worden. We plaatsen nu de losgeknipte beeldjes weer in den emmer en zoo er overbelichte onder zijn, halen we die er het eerst uit om ze in den sterken ontwikkelaar, zoo noodig met toevoeging van broomkali, af te werken. Daarna worden de normaal opkomende beeldjes in den normalen ontwikkelaar behandeld, waarna de onderbelichte in den slappen ontwikkelaar gaan. Deze kunnen dan later, als de details zooveel mogelijk zijn opgekomen, in den normalen ontwikkelaar op kracht gebracht worden. Op deze wijze kan men rustig werken en heeft men de beste kans uit de negatieven te halen wat er in zit. Mislukkingen zijn niet alleen teleurstellend en dooden ons genoeg in eene liefhebberij, maar ze zijn ook duur. Het verdient aanbeveling films goed door te ontwikkelen.

Men moet er steeds op bedacht zijn dat de films bij de behandeling niet over elkaar schuren aangezien ze gemakkelijk krassen. Een zeer goede methode van spoelen na het fixeren is de volgende: men snijdt kleine stukjes kurk en prikt hieraan de films met een speld vast, waarna men ze in een emmer met water laat drijven. Doordat ze naar beneden hangen spoelen ze zeer goed uit en een uurtje in een vollen emmer water zonder ververschen is absoluut voldoende. Men spoelt ze daarna nog in de hand onder de kraan af en hangt ze met knijpertjes aan een gespannen touwtje op een stofvrije plaats te drogen. Zoo werkende is beschadiging practisch onmogelijk. Men mag den gelatinekant niet met de vingers aanraken; dit kan men het best verhoeden door bij de verschillende bewerkingen een pincet te gebruiken zooals men dit heeft voor het determineren van bloemen.

Druk nooit uw films af in de zon, ze zijn niet zwaar en een goed doorwerkt negatief geeft altijd de mooiste afdrucken in diffuus licht.

„Marie, wat is er met mijn meerschuijen pijp gebeurd?”
„O, die heb ik met de witkwaast gedaan. Hij was zoo verkleurd en bruin geworden.”

De kunst van FOTOGRAFEEREN

ONTWIKKELEN VAN ROLFILMS.

Hoewel het percentage mislukkingen bij het fotografeeren met rolfilms in den regel grooter is dan met platen of vlakke films, worden ze zeer veel gebruikt. De kodak, geladen met een rolfilm, vooral het vestzak-formaat, is dan ook wel de handigste en gemakkelijkst te hanteeren camera die men zich denken kan. Laat ons eens nagaan vanwaar die mislukkingen komen en of die wel noodig zijn.

Een groote factor voor onbevredigend resultaat is m. i. het menschelijk ongeduld. Als we een of twee opnamen hebben gemaakt, die ons bijzonder interesseeren, zijn we in den regel zoo verlangend die te ontwikkelen dat deresteevende vier of zes maar worden verschoten op goed geluk af, of de omstandigheden gunstig zijn of niet. Dit moet teleurstelling geven en maakt het werken met een kodak duur ook. Maar zelfs als dit niet gebeurt, als we elke opname met zorg doen, dan nog is het resultaat vaak zeer ongelijk. Er zijn maar heel weinigen die altijd de belichting juist kunnen taxeren. Bij de, onder vaak geheel verschillende omstandigheden, genomen kiekjes, zullen zich wellicht schraal belichte momentopnamen en ruim belichte tijdopnamen doorelkaar bevinden, die in den regel op dezelfde wijze worden ontwikkeld. Gebeurt dit in een daglichttank dan is er van controle van-

Mevrouw (boos): „Koken, koken! Ik kook van 's morgens vroeg tot 's avonds laat voor je, en wat krijg ik ervoor? Niets!”
Mijnheer: „Wees maar blij! Ik krijg indigestie.”